

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, STUDENI 2013. ■ GODIŠTE VII. ■ BROJ 43 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

2

DOGAĐAJNICA

Svetkovina sv. Terezije
Avilske u Požegi

Slavlje 16. obljetnice
uspostave Biskupije
i đakonsko ređenje

U Požegi održan
Biskupijski dan

Blagoslovljen samostan
Služavki Malog Isusa
u Voćinu

Nacionalna proslava sv.
Huberta u Požegi

13

ŽIVOT MLADIH

Biskupija dodijelila
stipendije učenicima
i studentima

19

OBITELJ

Obitelj Bello
iz župe Buk

21

ŽUPNI SLIKOPIS

Župa sv. Luke
Evandelistu u Novskoj

22

KULTURA

Održane Orguljaške večeri
u požeškoj Katedrali

24

DUHOVNA MISAO

Svetkovina svete Terezije Avilske (str. 2)

SVETKOVINA SVETE TEREZIJE AVILSKE U POŽEGI

Čežnja za Bogom upisana je u svako ljudsko

Na svetkovinu sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale, istoimene župe, Katoličke gimnazije u Požegi te grada Požege, svečano euharistijsko slavlje 15. listopada predvodio je msgr. Đuro Hranić, đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit. U koncelebraciji uz biskupa domaćina Antuna Škvorčevića sudjelovali su umirovljeni đakovačko-osječki nadbiskup Marin Srakić, srijemski biskup Đuro Gašparović, varaždinski biskup Josip Mrzljak te bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak.

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Slavlje je započelo procesijom s moćnikom svete Terezije od crkve sv. Lovre prema Katedrali, a u procesiji su sudjelovali predstavnici različitih skupina vjernika iz župa grada Požege, učenici i djelatnici Katoličke gimnazije i Katoličke osnovne škole u Požegi te djeca iz dječjih vrtića, predstavnici gradskih ustanova i udruga, predstavnici Hrvatske vojske i policije.

Probudi nas u vjeri

Sve nazočne na početku slavlja pozdravio je biskup Škvorčević čestitavši svetkovinu sv. Terezije svima onima kojima je ona nebeska zaštitnica. – U radosti vjere i s iskrenim poštovanjem upućujem osobit pozdrav preuzvišenom msgr. Đuri Hraniću na njegovu prvom nastupu u našoj Katedrali nakon imenovanja i uvođenja u službu đakovačko-osječkog nadbiskupa i metropolita. Brojne su i različite povijesne povezanosti Požege i Đakova koje su uspostavom Slavonske metropolije dobile nov i snažan izraz. Uvjeren sam da ćete, Vi preuzvišeni, kako ste najavili u svom nastupnom govoru, umjeti toj povezanosti dati ono značenje eklezijalnog zajedništva koje prepoznajemo u današnjem Vašem dolasku u naš grad – kazao je biskup Škvorčević koji je zatim ponaosob pozdravio i ostale nazočne (nad)biskupe, braću

svećenike na čelu s članovima Stolnog kapitola, đakone, redovnike i redovnice.

Zatim je biskup zamolio svetu Tereziju da ne dopusti da se grad Požega ohladi od Boga, izgubi dušu, potone u mrtvilo nemoći, otuđi od sebe i svoje najsajnije i najslavnije povijesti koju je ostvario s Isusom Kristom po služanju njegove Crkve. – Probudi nas u vjeri, ojačaj u nadi, ražari u ljubavi da nam u

srcu ne ponestane svjetla vjere, da ne živimo beznade kratkovidnog pogleda koji nam se različitim ideološkim putovima i na različite medijske načine i zasjedne sustave svakodnevno nameće u našoj hrvatskoj zemlji, sijući bezizglednost i gorčinu. Dok ti drhtava srca i glasa pjevamo pjesmu „U ovaj dan poletjela“, uzdigni nas k Božjim i svojim visinama da po ovom slavlju tebi u čast budemo danas ispunjeni ljepotom i svetošću, svjetlom i milošću, mirom i radošću kojom odsjeva ovo tebi posvećeno zdanje sa svojih 250 godina, da postanemo dionicima neba, domovine za kojom čežnemo i čiju prisutnost u svojoj zemaljskoj domovini i ovom gradu želimo izgrađivati. Sveta Terezijo, molí s nama i za nas da tako bude – poručio je biskup.

Sveti nemir u nama

Predvoditelja slavlja kao i ostale (nad)biskupe zatim je u ime učenika Katoličke gimnazije pozdravio Petar Marčinović, svećenički aspirant. U svom je pozdravnom obraćanju nadbiskup Hranić svima koji slave sv. Tereziju kao svoju zaštitnicu čestitao njezin blagdan. – Sveta Terezija Avilska poručuje nam da čitavim svojim srcem i bićem valja pripadati Bogu. Bog je izvor svetog nemira u nama, ali On je i jedina punina, radost, smiraj i ostvarenje našeg ljudskog bića, svih naših traženja i nemira. Na početku ovog slavlja prionimo uz Gospodina potaknuti primjerom svete Terezije – istaknuo je nadbiskup Hranić.

srce i samo u Njemu pronalazi se blaženstvo

Neprekidno traganje

– Čežnja za Bogom upisana je u čovjekovo srce jer svaki je čovjek od Boga i za Boga stvoren. To nije bila samo njihova privilegija jer samo u Bogu čovjek može pronaći istinu i blaženstvo, za čime neprekidno traga. Bog nije poznata stvarnost, nego je novina u kojoj još nismo bili, u koju ulazimo i koja našim ulaženjem počinje osvježavati naš život! U susretu s Bogom događa se čudesna razmjena zapravo oslobođenje za ideal – za hod s Isusom! Ni u grijehu u čovjeku ne gasne iskra koja mu omogućuje prepoznati dobro i prave vrijednosti, koja mu omogućuje kušati ih i na taj način započeti ponovni hod vjere, a na tom putu sigurno neće manjkati Božja pomoć i milost – poručio je vjericima nadbiskup Hranić te svima želio da postanu, poput svete Terezije Avilske, istinski tražitelji Boga.

Na svršetku euharistijskog slavlja izmolljena je Molitva za dar vjere nakon čega je biskup Škvorčević zahvalio predvoditelju slavlja i svim nazočnima. Slavlje su svojim pjevanjem posebno uveličali članovi katedralnog zbora pod ravnanjem Alena Kopunovića Legetina.

U prigodnoj homiliji podsjetio je na okolnosti u kojima je rasla sv. Terezija u 16. stolljeću. – S dvanaest godina ostala je bez majke. Kasnije je zapisala da je tada počela shvaćati dvije stvari – da je sve što je od ovoga svijeta prolazno te da je samo Bog zauvijek, uvijek i uvijek – rekao je nadbiskup Hranić dodajući da je bio logičan njezin kasniji odlazak u samostan. Međutim, u samostanu nije našla tako željeni mir, nego otkriva nemir kojem ne zna uzroka. Nakon iskustva teške bolesti shvatila je da samo Bog može ispuniti naše srce mirom.

Gladovanje za Bogom

– Gladovanje za Bogom, traženje Boga, intenzivan molitveni i duhovni život postupno je promijenio Tereziju. Njezino traganje za Bogom i njezin odnos s njim promijenili su je kao osobu. Nakon dvadeset i više godine boravka u samostanu kad Terezija postaje zrela osoba, ona postaje dovoljna hrabra i spremna za novo poglavlje i za poslanje za koje ju je Bog u stvari pripravljaio čitavo vrijeme. Baš na njezinu primjeru i u njezinom životu možemo vidjeti vjerničko iskustvo da je Bog jedini u kojega se možemo pouzdati i da je naše spasenje isključivo njegov dar, da je on jedini postojan i da je samo zajedništvo s njim ono što vrijedi, a sve to postaje izvorom nove i nečuvane snage i hrabrosti u čovjeku. Terezija nam pokazuje da vjera nije neki ideal kojega bi trebalo ostvariti, nego da je vjera plod susreta i osobni odnos s Isusom Kristom. Vjera nije prvenstveno stvar razuma. Nije ni stvar osjećaja. Vjera je stvar života. Tek kad vjera dotakne život, kad zahvati naše biće i kad nas počne oblikovati, tada postaje jasno što znači odnos s Bogom – poručio je nadbiskup Hranić.

Ideal savršenstva i svetosti

Terezijin odnos s Bogom, dodao je, dao joj je snage da se usudi dirnuti u osinjak, od-

nosno da se upusti u koštac s osrednjošću, mlakošću, komotnošću i vjerničkim životarenjem u samostanima te krene u temeljitu reformu karmelićanskoga reda. – Dirnula je u živo, u ljude, u njihove navike, u njihova uhodana očekivanja i shvaćanja redovničkoga života i to ne samo u ženske, nego i u muške samostane. Mlake, bezvoljne redovnice i redovnike, koji su sasvim zadovoljni svojim životom, navikli i pomireni sa svojom osrednjošću i minimalizmom, ona želi učiniti gorljivima. Pred njih Terezija postavlja ideal savršenstva i svetosti. Zbog svoje nutarnje snage, hrabrosti, odlučnosti i postojanosti koja je dolazila iz njezina iskustva Boga, iz žive vjere i povjerenja u njega, kojom je bilo zahvaćeno i prožeto čitavo njezino biće, zbog snage i uvjerljivosti kojom je pokretala i druge ljude, Terezija Avilska je u povijesti Crkve postala zaštitnicom „muškosti“, „muževnosti“ i „muške hrabrosti“ – kazao je đakovačko-osječki nadbiskup spomenuvši zatim njezino prijateljstvo s mladim karmelićaninom Ivanom od Križa koji se, kao i ona, oduševio Bogom. I Tereziju Avilsku i Ivana od Križa, dodao je, zbog njihova osobnog odnosa s Bogom, koji im je davao hrabrosti i snage da se ne boje nikoga i ničega osim da se ne iznevjere Bogu, častimo kao svete i u njima prepoznajemo istinske svjedoke vjere. Njihove poruke, kazao je nadbiskup, i danas su vrlo aktualne.

SLAVLJE 16. OBLJETNICE USPOSTAVE BISKUPIJE I ĐAKONSKO REĐENJE

Božji prostorni plan ostvaruje se i po čovjeku naše slavonske zemlje

Piše: Ivica Bošnjak • Snimio: Duško Mirković i Foto Šunjo

Na svetkovinu obljetnice posvete Katedrale, 27. rujna biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u požeškoj Prvostolnici, spomenuo se njezine 250. godišnjice posvete i zaredio za đakone Juricu Gašparovića iz Pleternice i Ivana Popića iz Podravske Moslavine. S biskupom je koncelebriralo šezdesetak svećenika, a među brojnim vjernicima bio je i požeško-slavonski župan Alojz Tomašević te gradonačelnik Požege Vedran Neferović.

Znakovitost ređenja

U pozdravu biskup je čestitao nazočnima navedene obljetnice te istaknuo znakovitost đakonskog ređenja koje se slavi u predvečerje proglašenja blaženim Miroslava Bulešića, svećenika mučenika komunističkog progona. Kazao je da pedesetak svećenika s novozaredenim đakonima kreće nakon ovoga slavlja u Pulu na beatifikaciju povezati brojne svećenike mučenike i ispovjedatelje vjere s prostora mlade Požeške biskupije s tamošnjim mučenicima te moliti za vjernost prezbitarija svoje mjesne Crkve Isusu Kristu i poslanju koje im je povjerio. Pozvao je nazočne da se u ovom slavlju pridruže tim plemenitim nakanama.

Božji prostorni plan

Biskup je u homiliji podsjetio na poteškoće s kojima se sredinom 18. stoljeća susreo zagrebački biskup Thauzy u izradi i ostvarenju prostornog plana za otvorenje novoga trga u Požegi i izgradnje župne crkve sv. Terezije Avilske. Istaknuo je koliko se značenje i danas posvećuje izradi i zakonskom očuvanju prostornog plana pojedinih mjesta te rušenju onoga što nije u skladu s njime. Biskup je zatim na temelju svetopisamskih čitanja protumačio kako i Bog ima svoj prostorni plan koji se ostvaruje prvenstveno po čovjeku kojega je rasporedio po svojoj zemlji. Spomenuo je da je sastavni dio

toga plana čovjekova neponovljiva osoba, njegovo srce oblikovano kao prostor Božje prisutnosti po kojoj on raste na mjeru svoga poziva. Istaknuo je kako sv. Pavao u Prvoj poslanici Korinćanima snažno podsjeća da je čovjek u svojoj duhovnoj sastavnici biće izgradnje te u krštenju oblikovan snagom Isusove ljubavi na križu postaje hramom Duha Svetoga uzdignut do svoga najvišeg dostojanstva. Dodao je da crkvena zdanja podsjećaju na tu Božju prisutnost u čovjeku i služe joj napose po svetim otajstvima te da Isusov evanđeoski izgon trgovaca iz hrama svjedoči njegovu moć da očisti naša ljudska bića u njihovoj onečišćenosti zlom i grijehom.

Ohrabrenje đakonima

Također je rekao da arhitektonska ljepota, čistoća i urešenost požeške Katedrale znakovito svjedoče o onom što se u njoj zbiva po djelatnoj prisutnosti uskrslog Krista u onima koji mu vjeruju. Zahvalio mu je za sve što je tijekom 250 godina u ovom svetom zdanju ostvario u ljudima čineći ih božanski čistima i velikima. Obraćajući se kandidatima za đakonat, biskup je naglasio

kako su i oni zamisao Božjeg prostornog plana, da ih je smjestio na ovu našu lijepu hrvatsku, slavonsku zemlju u ovom povijesnom trenutku, ostvario svoju posebnu prisutnost u njima po svećeničkom pozivu, a nakon svetog krštenja u sakramentu svetoga reda povjerava im da budu svjedoci čovjeka oblikovana na mjeru Isusove ljubavi i uzdignuta u njegovo dostojanstvo. Ohrabrio ih je da polazeći od tog Božjeg podatka u svojim bićima po zagovoru brojnih đakona i svećenika mučenika, napose bl. Miroslava Bulešića, ostanu vjerni poslanju koje danas primaju.

Molitva za vjernost

Nakon popričesne molitve svi nazočni molili su za dar vjere, posebno za vjernost zaredenih đakona. Potom su mladi iz Pleternice čestitali biskupu godišnjicu njegova biskupskog ređenja kao i novim đakonima na njihovu ređenje. Biskup je zahvalio roditeljima zaredenih đakona za primjer vjere, ljubav, molitvu i žrtvu kojom su ih pratili na njihovu putu prema svećeništvu, a jednako tako i svima nazočnima, napose iz Pleternice i Podravske Moslavine.

Bdijenje uoči đakonskog ređenja

U četvrtak, 26. rujna u Katedrali održano je molitveno bdijenje uoči đakonskog ređenja Jurice Gašparovića i Ivana Popića. Bdijenje je predvodio župni vikar Mario Večerić u zajedništvu s kandidatima za ređenje. U klanjanju pred Presvetim Oltarskim Sakramentom kandidati su na temelju svoga gesla iz Druge poslanice Timoteju „Raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi“ razmatrali o važnosti poslanja Crkve u naviještanju i svjedočenju Isusa Krista svima onima koji ga još nisu upoznali, molili Gospodina da im bude pomoć i okrjepa na njihovu putu prema svećeništvu te „molili Gospodara žetve da pošalje radnika u žetvu svoju“, kako bi Požeška biskupija, čijeg se osnutka spominjemo, bila plodna duhovnim zvanjima koja će pronositi i svjedočiti Radosnu vijest u trećem kršćanskom tisućljeću. Klanjanje je animirao zbor mladih župe sv. Terezije Avilske VIS „Risu“ s voditeljem Ivicom Rajkovača. Uz brojne vjernike na bdijenju su sudjelovali i aspiranti iz požeškog Kolegija, mladi iz Frame i Križara.

SVEČANA PRIREDBA POVODOM 250. OBLJETNICE POŽEŠKE KATEDRALE

Požeška prvostolnica pripada samom vrhu kasnobarokne srednjoeuropske kulture

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Povodom 250. obljetnice izgradnje crkve sv. Terezije Avilske, današnje požeške Katedrale, u okviru programa „Dani požeške Katedrale“, a u pripravi za svetkovinu sv. Terezije Avilske, u istoimenoj dvorani u Požegi održana je 12. listopada vjersko-kulturna svečanost.

Uz biskupa Antuna Škvorčevića priredbi su nazočile poznate povjesničarke umjetnosti s Instituta za povijest umjetnosti u Zagrebu – dr. Katarina Horvat-Levaj, dr. Mirjana Repanić-Braun i dr. Ivanka Rebarski kao i požeško-slavonski župan Alojz Tomašević, predsjednik Gradskog vijeća Nino Smolčić, svećenici, redovnice i brojni građani. Program je započeo skladbom Tazgicije Fosić „U ovaj dan poletjela“ koju je izveo mješoviti katedralni zbor pod vodstvom Alena Kopunovića Legetina.

Scenski prikaz gradnje katedrale

Nazočnima se potom obratio biskup Antun Škvorčević. - U ovo požeško zdanje svoj duh je utisnuo neki vrhni arhitekt kojem ne znamo ime, a prije njega to je učinio zagrebački biskup Franjo Thauzy koji je smatrao da upravo Požega treba biti crkveni centar vjere i kulture ovoga dijela njegove Biskupije. On se pobrinuo da carica Marija Terezija izda odobrenje da se ovdje podigne crkveno zdanje te je u požeškoj katedrali na neki način prisutan i njezin duh - istaknuo je biskup.

Dodao je da su i brojni umjetnici, koji su svojim djelima ukrašavali požešku crkvu sv. Terezije tijekom 250 godina njezina postojanja, utisnuli svoj duh dodajući snagu njezinoj ljepoti. - Znam da je svečanost uvijek kada progovori duh. 250 godina duha zgrade požeške Katedrale; to je svečanost. K tome, svečanost je kada se okupe ovako plemeniti ljudi kao što ste vi večeras ovdje, ljudi koji nemaju samo otvorene oči i uši, nego i srce sposobno provjeriti što je ljepota - poručio je biskup.

Povijesne okolnosti koje su utjecale na gradnju požeške crkve sv. Terezije, u scenskoj igri pod nazivom „Izabrao sam ovaj dom zauvijek“ prikazali su svećenički aspiranti požeškog Kolegija i članovi glumačke družine Katoličke gimnazije u Požegi pod vodstvom prof. Marijane Čorluke temeljem

teksta koji je napisao stalni đakon Zdravko Tlač. Potom je katedralni mješoviti zbor otpjevao skladbu A. Klobučara „Isus Krist, jučer i danas“ što je i geslo Požeške biskupije.

Najnovija obnova požeške crkve ljepote prikazana je, zatim, u kratkom filmskom zapisu požeškog dopisništva HRT-a na čelu s novinarkom Sanjom Najvirt. Svojevrsna nadopuna prikaza bila je skladba J. F. Krigera „Singet dem Herrn alle Welt“ u solisitčkoj izvedbi basa Marka Špehara i s orguljaškom pratnjom Alena Kopunovića Legetina.

Obogaćena umjetničkim djelima

Sadašnje stanje obnovljene arhitektonske ljepote i jedinstvenosti požeške stolnice, riječju i slikom predstavila je dr. Katarina Horvat-Levaj. - Crkva sv. Terezije pripada samom vrhu kasnobarokne srednjoeuropske kulture. Njezin tlocrt najviše podudarnosti ima s drugim nacrtima bečkog arhitekta F. A. Pilgrama te se pretpostavlja da je on poslao projekt dok je izvedbu vjerojatno vodila mariborska graditeljska radionica koja je ujedno sagradila i prvu četverolisnu crkvu u Hrvatskoj, a vrhunac ostvarila u Požegi. Stoga ova crkva i svojom povijesnom namjenom, i svojom ljepotom ima sva obilježja katedrale - rekla je dr. Horvat-Levaj.

Dr. Mirjana Repanić-Braun prikazala je barokni inventar, posebno palu na glavnom oltaru kakvu su Požežani vidjeli zadnji puta prije više od jednog stoljeća. - Slika kakva je bila do sada ne pokazuje svoju pravu vrijednost. Dugotrajnim postupkom njezine restauracije koja je u tijeku, odnosno uklanjanjem sloja koji je naknadno nanešen krajem 19. stoljeća, slika je dobila sasvim novu kvalitetu. Nakon istraživanja sa stopostotnom sigurnošću mogu reći da je to djelo bečkog slikara Caspara Franzua Sambacha, a samu sliku crkvi je poklonila carica Marija Terezija - otkrila je dr. Repa-

nić-Braun koja je progovorila i o vrijednom namještaju; ormaru u sakristiji, ispovjedaonicama i klupama te misnom ruhu koje je darovala carica Marija Terezija.

Umjetnička djela koja su ispunila crkvu sv. Terezije nakon što je postala katedralom predstavila je dr. Ivanka Reberski. - Za umjetnički inventar koji je postavljen u crkvu sv. Terezije Avilske nakon njezina uzdizanja na čast katedrale zaslužan je biskup Škvorčević koji je postavio visoke kriterije imajući viziju kakva kvaliteta može ući u Katedralu što je vrlo važno naglasiti jer je gotovo pola stoljeća u naše crkve ulazilo ono što bi se teško moglo nazvati umjetničkim djelom. Malo je tako osviještenih i prosvijećenih biskupa i uopće investitora u sakralnu umjetnost kao što ima Požega te zbog toga trebate biti ponosni - poručila je dr. Reberski zaključivši kako je Katedrala obogaćena vrlo kvalitetnim i umjetnički visoko vrijednim djelima koja su se izvrsno uklopila u predivan barokni prostor.

U predvorju Dvorane sv. Terezije postavljena je ovom prigodom izložba fotografija požeške Katedrale tijekom njezine povijesti.

U POŽEGI ODRŽAN BISKUPIJSKI DAN

Središnja biskupijska proslava proglašenja svetim uten

Piše: Goran Lukić • Snimili: Duško Mirković

U Požegi je 12. listopada održan Biskupijski dan na kojem su se okupili svećenici, redovnici i redovnice, vjeroučitelji, učitelji u katoličkim školama i voditelji crkvenih udruga kako bi razmotrili biskupijska pastoralna nastojanja u protekloj pastoralnoj godini kao i ona oko kojih im se valja truditi u novoj pastoralnoj godini.

Najprije je svaka navedena skupina održala zasebno vlastiti jednosatni skup. Susret svećenika u Dvorani bl. Alojzija Stepinca predvodio je biskup Antun Škvorčević.

Skup vjeroučitelja i redovnica u Dvorani sv. Terezije Avilske vodio je predstojnik Katehetskog ureda Anto Ivić, susret učitelja katoličkih škola Požeške biskupije u dvorani Odgojno-obrazovnog centra vodili su ravnatelj škola Robert Mokri, Ivica Šoh i Ivica Žuljević, a susret voditelja crkvenih udruga također u Odgojno-obrazovnom centru predvodila je Mira Ilić. Ujedno su toga dana u požešku Katedralu sv. Terezije Avilske hodočastili dječji crkveni zborovi čiji su program vodili Alen Kopunović Legetin i Ljuba Šolić.

Poslušnost i pokornost

Biskup Antun u svom je pozdravu podsjetio svećenike na svrhu Biskupijskog dana, zahvalio im na požrtvornosti kojom vrše svoje poslanje te istaknuo kako je ono povezano s poslušnošću i pokornošću o kojoj govori kratko čitanje iz 1. knjige o Samuelu, naviješteno u Molitvi trećeg časa. Spomenuo je

da sv. Pavao poslušnošću naziva Isusov put poniženja, muke i smrti, ljubavi na križu kojim nam je darovao život i kako se svećenička vjernost evanđeoskom poslanju, suradnja s biskupom, subraćom i vjernicima laicima ostvaruje trajno kao sastavni dio Isusove poslušnosti Ocu te ona ima duboko eklezijalno značenje. Dodao je da svećenici tu poslušnost na svoj način ostvaruju i onda kada spremno prihvaćaju suradnju u zajedničkim biskupijskim pastoralnim programima, sudjeluju na skupovima poput današnjega. Zahvalio im je što su u tom duhu minule pastoralne godine provodili programe godine vjere te istaknuo da će nakon njezina završetka daljnji tijek započete pastoralne godine označiti proglašenje svetim bl. Ivana Pavla II., utemeljitelja Požeške biskupije. Najavio je da će sljedeće korizme u pripravi za taj događaj biti posve-

ćena posebna pozornost njegovoj učiteljskoj baštini povezanoj s osobnim trpljenjem zbog posljedica atentata. Biskup je također najavio da će se središnja biskupijska proslava uzdignuća na oltar utemeljitelja Požeške biskupije održati na najbrojnijem vjerničkom skupu, hodočašću u Voćin.

Briga za siromašne

Potom je Josip Devčić, voditelj Povjerenstva za hodočasnički pastoral, izvijestio o organiziranju hodočašća u Rim prigodom spomenute kanonizacije na Bijelu nedjelju, 27. travnja iduće godine. Mladi svećenici upoznati su zatim s terminima svojih mjesečnih formacijskih susreta, a svima je dana informacija o jesenskim arhiđakonskim susretima na kojima će se obrađivati Enciklika pape Franje „Lumen Fidei“ te dokument Kongregacije za kler „Direktorij za službu i život prezbitera“. V. d. ravnatelja Caritas Goran Lukić najavio je edukacijske arhiđakonske susrete za voditelje karitativnih župnih skupina na kojima će biti temeljitije upoznati s konkretnim mogućnostima rada u župi u suradnji s biskupijskim Caritasom. Biskup je istaknuo važnost njegovanja evanđeoske osjetljivosti prema slabima, bolesnima, siromašnima, ljudima na rubu u svakoj župi, na što nas neumorno podsjeća papa Franjo.

Doprinos vjernika društvu

Zatim je u Dvorani sv. Terezije Avilske slijedio susret svih sudionika Biskupijskog dana kojima je nakon zajedničke molitve za Požešku biskupiju i biskupova pozdrava progovorio dr. Tonči Matulić, dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, na temu „Dostojanstvo ljudske osobe u suvremenom hrvatskom društvu“. Istaknuo je kako suvremeno društvo, koje nastoji dostojanstvo ljudske osobe utemeljiti na ljudskim pravima, bez odnosa s Bogom i Apsolutnim ne može biti uspješno te da jedino dostojanstvo ljudske osobe utemeljeno u Bogu može osigurati istinsko ostvarivanje ljudskih pra-

Urednik Biskupije održat će se na hodočašću u Voćinu

va. Naglasio je da je upravo u tom smislu od velike važnosti djelovanje Crkve i doprinos vjernika hrvatskom društvu.

Rod izabrani

Vrhunac Biskupijskog dana bilo je euharistijsko slavlje u Katedrali koje je prevodio biskup Antun u zajedništvu sa stotinjak svećenika, a pjevalo je oko 300 djece iz 13 crkvenih zborova koji su stigli na hodočašće iz različitih župa. U homiliji biskup im je najprije zahvalio za požrtvovnost i vjernost u pjevanju kojim pomažu sudionicima svetih slavlja da dublje uđu u otajstva vjere i uzdignu dušu Bogu. Zatim je dijaloški posvijestio djeci što su ona udružena u pjevačke zborove, školske razrede ili sportske skupine te ih zapitao što smo mi danas okupljeni u Katedrali. Podsjetio ih je kako uzajamna ljubav, povjerenje, razumijevanje i dobrota ostvaruju obiteljsko zajedništvo u kojem stječemo iskustvo duboke ukorijenjenosti u život putem čega se izgrađujemo kao osobe.

Polazeći od pročitanog ulomka iz 1. Petrove poslanice istakao je kako postoji zajedništvo koje izgrađuje Isus Krist svojom ljubavlju na križu jačom od smrti i da njegovim dionicima postaju oni koji mu vjeruju i koje on, kao živo kamenje, ugrađuje u organizam svoje Crkve te na taj način oni postaju rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, narod stečeni sa zadaćom naviještanja velikih Božjih djela. Biskup je ustvrdio da su svi okupljeni u požeškoj Katedrali dionici toga zajedništva koje Isus Krist ostvaruje u požeškoj mjesnoj Crkvi. Temeljem evanđelja o talentima upozorio je djecu da im je Bog darovao različite sposobnosti, među njima i pjevačku, te kad ih ulože za druge, napose za Isusa Krista, izgrađuju se i rastu na onoj

razini života koju im može darovati samo on. Još je dodao da to vrijedi i za svećenike jer su primili poseban talent, dar duhovnog poziva te kad sve svoje snage i sposobnosti ugrađuju u svoje poslanje, rastu na Isusovu mjeru i po njima se izgrađuje njegova Crkva. Kad to čine redovnici i redovnice, vjeroučitelji i svi drugi u Crkvi, tada pobjeđuje Isus Krist u nama i mi postajemo sudionici vječnoga života, zaključio je biskup te zamolio sv. Tereziju Avilsku da svima u Požeškoj biskupiji pomogne ići tim putem.

Nakon popričesne molitve biskup je, kao i prijašnjih godina na Biskupijski dan, uručio biskupijske medalje i Povelju zahvalnosti posebno zaslužnim vjernicima. Dobili su ih Mario Voronjecki, vjeroučitelj iz Virovitice; Ivan Bedeničić, profesor Katoličke Gimnazije u Požegi te Svjetluška Kovač, voditeljica Caritasa iz Daruvara. Biskupijski dan završio je susretom i zajedništvom na domjenku koji je imala svaka navedena skupina zasebno.

Dodijeljena Biskupijska medalja s Poveljom zahvalnosti

Na euharistijskom slavlju kancelar Goran Lukić obznanio je razloge zbog kojih su podijeljena odlikovanja vjernicima laicima.

U Povelji zahvalnosti **Mariju Voronjeckom**, vjeroučitelju iz Virovitice, stoji: „Istaknuli ste se savjesnim vršenjem vjeroučiteljske službe u osnovnoj i srednjoj školi, zauzetošću u župnoj katehzi, suradnjom u Povjerenstvu za pastoral mladih naše Biskupije, u radu s animatorima mladih, organizirali Udruhu „Kapljica“, svjedočili javno, napose na društvenim mrežama kršćanske vrijednosti, dugi niz godina požrtvovno i vjerno sudjelovali u organiziranju natjecanja iz vjeronaučnog znanja u voćinskom svetištu.“

Profesor Katoličke gimnazije u Požegi **Ivan Bedeničić** odlikovan je za sljedeće zasluge: „Prigodom osnutka Katoličke klasične gimnazije u Požegi iskazali ste veliku spremnost i požrtvovnost da kao iskusan profesor klasičnih jezika izgrađenih vjerničkih stavova, te zauzet javni djelatnik, ugradite svoje znanje, snage i ljubav u početke njezina djelovanja. Trajnom profesorskom susretljivošću, zauzetom suradnjom s kolegama, predanim radom s učenicima dali ste osobit pečat našoj školi. Dosljednim svjedočenjem kršćanskih vrijednosti pomogli ste brojnim mladim ljudima da u slobodi prepoznaju Isusa Krista i njegovu Crkvu kao put ostvarenja svojih čežnji za istinskim ljudskim dostojanstvom i smislom.“

Voditeljica Caritasa Župe Presvetog Trojstva i Sv. Antuna Padovanskog u Daruvaru **Svjetluška Kovač** zaslužila je odlikovanje jer je „Kao voditeljica Caritasa Župe Presvetog Trojstva i Sv. Antuna Padovanskog u Daruvaru dugi niz godina vjerno i požrtvovno služila siromašnima, organizirala različite akcije njima u prilog, surađivala s biskupijskim Caritasom, odgajala djecu i mlade u osjetljivosti za ljude u potrebi. Takvim svojim djelovanjem snažno je promicala evanđeoski odnos prema čovjeku, vjerodostojno svjedočila pripadnost Isusu Kristu i njegovoj Crkvi te doprinosila čovječnijem društvu u našoj mjesnoj Crkvi.“

SPOMENDAN BL. IVANA PAVLA II. PROSLAVLJEN U NJEGOVOJ KAPELI

Blaženi Papa voli nas iz vječnosti

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković

Na spomendan bl. Ivana Pavla II., 22. listopada u okviru „Dana požeške Katedrale“ te o 250. obljetnici njezine posvete, u blaženikovoju kapeli ispod središnje lađe u kripti Katedrale održano je središnje slavlje Požeške biskupije u čast njezina utemeljitelja. Svetu misu predvodio je biskup Antun Škvorčević zajedno sa svećenicima na čelu s Josipom Devčićem, generalnim vikarom i prepoštom Stolnog kaptola. Nakon dolaska procesije svećenika i biskupa u kapelu, svi su nazočni pred relikvijom bl. Ivana Pavla II. molitveno pozdravili svoga utemeljitelja, otpjevali njegovu himnu i zaziv „Blaženi Ivane Pavle, moli za nas!“.

U uvodnoj riječi biskup Antun podsjetio je brojne vjernike kako nam je za zemaljskog života Ivana Pavla II. bila draga njegova blizina, koliko smo joj se radovali na susretima u Rimu i na pastoralnim pohodima u Hrvatskoj. Rekao je da nam tu blizinu na neki način ostvaruje njegova relikvija, lik Gospe Voćinske koji je okrunio, njegov kalež i misnica koju nam je darovao njegov tajnik, sadašnji krakovski nadbiskup, kardinal Stanisław Dziwisz. Istaknuo je da nam je blaženi Papa i danas najbliži po duhu kojim nas je ljubio u Rimu i u Hrvatskoj te u trenutku utemeljenja Požeške biskupije, a tim nas duhom voli i sada iz vječnosti. Biskup je pozvao nazočne da se otvore tom ljubavi, budu njome ispunjeni, po

njoj sjedinjeni s Isusom Kristom te da ovim slavljem iskažu Bogu hvalu za dar svetosti svoga utemeljitelja.

U homiliji biskup je podsjetio kako je u životu pape Ivana Pavla II. moguće otkriti da Bog vodi ljudsku povijest, da će je privesti k njezinoj konačnosti i dati joj smisao po Isusu Kristu. Spomenuo je kako o tome osobito svjedoči naum nekih mračnih sila da mu oduzmu život na Trgu sv. Petra 1981., ali on je Marijinom pomoći bio zaštićen kako bi vlastitim trpljenjem doprinosa još gotovo 25 godina dobru Crkve i svijeta. Polazeći od ulomka iz Pavlove poslanice Kološanima, biskup je progovorio o Božjoj ekonomiji u koju je ugrađeno i trpljenje kojim vjernici nadopunjuju ono što nedostaje Isusovim mukama. Naglasio je da je u toj ekonomiji bilo dodijeljeno sasvim konkretno mjesto Ivanu Pavlu II. kao i svakom pojedinom od nas te da u okviru njezina ostvarivanja valja vidjeti i utemeljenje Požeške biskupije i njezino služenje Božjem naumu. Pozvao je nazočne da povjere sebe, svoje obitelji te požešku mjesnu Crkvu njezinu moćnom utemeljitelju te da se molitveno pripravlaju za njegovo proglašenje svetim koje će se održati 27. travnja iduće godine.

Nakon popričesne molitve svi su nazočni sjedinjeni s blaženim Papom molili za dar vjere, a nakon primljenog blagoslova obilazili ispred Blaženikove relikvije te mu povjeravali svoje nakane.

Biskup posjetio djecu nastradalu u prometnoj nesreći

Biskup Antun Škvorčević posjetio je 10. listopada požešku bolnicu te u pratnji ravnatelja prof. dr. Željka Glavića posjetio djecu koja su prethodnog dana nastradala u sudaru školskog autobusa i kamiona u Gradcu nedaleko Pleternice. Na kirurškom odjelu susreo se i razgovarao s Doriom Zubčević, Antonijom Špejić i Tomislavom Ivoševićem, a na odjelu intenzivne njege s Danijelom Dajaković. Sva su djeca iz župe Požeške Sesvete. Razgovarao je i s vozačem autobusa Markom Hrmićem iz župe Buk. Rekao je kako je svojim dolaskom došao posvjedočiti da nisu sami, iskazati im ljudsku blizinu i molitvenu povezanost.

- Vjerujem da ste iskusili kako ste slabi kad ste prepušteni samima sebi, osobito u nevolji. Ali kad svoju krhkost povežete s drugim ljudima, s liječnicima i ostalim medicinskim osobljem, postajete jači. I ako je k tome snažna vaša veza s Bogom, tada ste najjači - rekao je biskup koji je ohrabrio nastradalu djecu i vozača da s pouzdanjem u Boga prihvate svoje stanje te molitvom liječe ono što je ranjeno u njihovoj duši. Izrazio je suosjećanje s njihovim obiteljima te zahvalio medicinskom osoblju za požrtvornost u služenju bolesnima, napose nastradaloj djeci. (I.I.)

Hrvatski patolozi kod biskupa

Četrdesetak patologa iz Hrvatske sudjelovalo je u Požegi na 31. memorijalnom godišnjem sastanku u čast prvog profesora patologije Sergeja Saltykova, a u organizaciji Katedre za patologiju Medicinskog fakulteta u Zagrebu. U Biskupskom domu u Požegi primio ih je 5. listopada biskup Antun Škvorčević. Spomenuo je kako se patolozi bave čovjekom, bićem krhka, lomna, prolazna i smrtna tijela, a snažna duha čije jedinstvene tragove otkrivamo i u požeškom kraju na različitim razinama, napose u sakralnoj kulturnoj baštini. Predstavio im je Zlatnu dolinu tijekom njene prošlosti; od rimskih vremena, srednjega vijeka, 150-godišnje osmanlijske vladavine i obnove nakon nje pa sve do danas. Istaknuo je važnu ulogu Crkve tijekom povijesti ovoga kraja, s posebnim osvrtom na obnovu nakon turske vladavine kada su uspostavljene određene crkvene ustanove, prethodnice i temelj na kojem danas djeluje Požeška biskupija. Predstavio je Biskupiju te poveo uvažene goste u Povijesni arhiv i knjižnicu Biskupije u kojoj su pohranjene mnoge vrijedne knjige. Posjetili su i drevnu crkvu sv. Lovre te spomen-kriptu u kojoj je u slikom, riječju i tiskanim djelima prikazan život požeškog isusovca Antuna Kanižlića, književnika, pjesnika, prosvjetitelja, pedagoga i teologa. (I.I.)

ZAHVALA U ZA NOVOG HRVATSKOG BLAŽENIKA U STAROJ GRADIŠKI

Komunistička ubojstva i progoni nisu uništili narod i Crkvu

Piše i snimila: Višnja Mikić

Zupljani su očitovali radost što ovaj blagdan ne slave više u dvorani župne kuće, na što su bili prisiljeni tijekom šezdesetak godina nakon što su im komunističke vlasti razorile župnu crkvu, nego u novoj crkvi koju su im prije tri godine pomogli izgraditi hrvatski svećenici na spomen subraće koja su u starogradiškom zatvoru tamnovala u vrijeme komunističkih progona, kao i na spomen drugih nedužnih ljudi zatvaranih za vrijeme totalitarnih sustava dvadesetog stoljeća. U ulaznoj procesiji znakovito je unesena i postavljena na oltar knjiga s popisom svih svećenika zatvorenika u Staroj Gradiški.

Blagoslov svetišta

Pozdravljajući vjernike, biskup je čestitao župljanima blagdan svetog zaštitnika, a načelniku općine i Dan općine. Istaknuo je kako se unutrašnje uređenje njihove crkve postupno ostvaruje te da danas možemo blagosloviti uređeno svetište s novom slikom sv. Mihaela Arkandela, djelo akademskog slikara Tihomira Lončara iz Zagreba, koja tvori jedinstvo sa svetišnim prozorima. Rekao je da je jučerašnje proglašenje blaženim Miroslava Bulešića, prvog hrvatskog svećenika mučenika iz komunističkih vremena, održano u Puli, iskaz počasti svim svećenicima mučenicima toga doba kao i onima koji su trpjeli progon i poniženje u starogradiškom zatvoru i drugdje. Pozvao je nazočne da mole za njih, da u sv. Mihaelu prepoznaju snažnog zagovornika u zlu i primjer kako Bogu valja davati prvenstvo u svom životu te s njim pobjeđivati zlo.

Podrijetlo zla

U homiliji biskup je zapitao vjernike na čemu grade svoj život. Istaknuo je važnost političke, gospodarske, obrazovne, zdrav-

stvene i znanstvene razine života, ali i naglasio kako ni jedna od njih ne može odgovoriti na najteže pitanje koje susrećemo na svom životnom putu; pitanje zla koje razara, prolaznosti koju ne možemo zaustaviti i smrti koju ne možemo izbjeći. Dodao je, da onaj tko se nastoji snaći na svim drugim razinama života, a propušta tražiti odgovor na navedena pitanja, na kraju ostaje gubitnikom. Objasnio je da je podrijetlo zla u svijetu jedno od najtežih pitanja na koje znanost ne može dati odgovor, a da nam Božja objava obznanjuje da je ono vezano za duhovna stvorena bića, anđele čija je sloboda bila u mogućnosti pobuniti se protiv Boga i otrgnuvši se od njega postati počelom zla. Rekao je da vođu pobunjenih anđela Pismo naziva đavлом što znači onaj koji djeluje razbijački, protiv čovjeka i života; zavodnik, tužitelj. K tome, dodao je biskup, Pismo nas uči kako je Mihael ostao vjeran Bogu, ime mu znači „tko je kao Bog“, a posvjedočio je kako se samo vjernošću Bogu zlo može pobijediti. Istaknuo je da nas ulomak iz Knjige otkrivenja uvjerava da je Isus, postavši čovjekom upravo putem posvemašnje vjernosti Ocu, ljubavlju na križu slomio moć zla. Biskup je istaknuo da je zlo stanje duha koje se ne može pobijediti znanstvenim putem. To stanje može pobijediti samo Bog, Isusova vlast i moć utemeljena u ljubavi na križu, dodao je biskup i pozvao nazočne da provjere jesu li život utemeljili na tomu.

Ubojstvo 434 svećenika

Potom se usredotočio na primjer blaženog Miroslava Bulešića kojeg je ubio komunistički sustav zbog njegove vjernosti Isusu Kristu i Crkvi te istaknuo da je on u njemu postao pobjednik. Naveo je riječi kardinala Angela Amata, Papinog izaslanika na beatifikaciji u Puli: „Njegovo mučeništvo je svet-

U nedjelju, 29. rujna po nalogu biskupa Antuna Škvorčevića u svim župama Požeške biskupije održao se dan zahvale za novoga hrvatskog blaženika Miroslava Bulešića. Sam biskup predvodio je euharistijsko slavlje u župi Stara Gradiška koja je slavila sv. Mihaela Arkandela, svoga nebeskog zaštitnika.

kovina mira nad ratom, bratstva nad podjelama, oprosta nad mržnjom, božanske ljubavi nad ljudskom zloćom.“ Spomenuo je kako nas je kardinal još podsjetio na tešku činjenicu da su iste komunističke vlasti ubile 434 svećenika iz hrvatskog naroda te dodao da je više od 250 svećenika tamnovalo u Staroj Gradiški zbog vjernosti Isusu Kristu, u žrtvi i ljubavi za Crkvu i svoj narod, ali da ta ubojstva i progon nisu uništila ni narod, ni Crkvu jer su ostali vjerni Isusovoj ljubavi i žrtvi te na taj način bili čuvari hrvatske slobode i u njemu pobijedili. Biskup je zaključio: „Naša sudbina je u onome što može ljubav, i to Isusova. Valja s njime računati i sve nevolje osobnoga i obiteljskog života predati njemu te se ne treba bojati da ćemo se izgubiti na putovima zla ovoga svijeta.“ Pozvao je nazočne da dnevnom molitvom i redovitim sakramentalnim životom, napose sudjelovanjem na nedjeljnoj svetoj misi, svjedoče kako vjeruju Isusovoj moći i vlasti koja jedina pobjeđuje zlo i patnju te u njemu budu ispunjeni nadom i smislom. Zamolio je novoga hrvatskog blaženika da im svojim nebeskim zagovorom pomogne da ostanu na Isusovu putu.

Nakon homilije slijedio je čin blagoslova nove slike sv. Mihaela postavljene u svetište koju je predstavio novogradiški dekan Željko Volarić. Na kraju slavlj biskup je predvodio molitvu za utamničene starogradiške svećenike i druge nedužne žrtve kao i za počinitelje zla. Župnik Mato Rukavina zahvalio je Požeškoj biskupiji za dar uređenja svetišta, napose za novu sliku sv. Mihaela.

BLAGOSLOVLJEN SAMOSTAN SESTARA SLUŽAVKI MALOG ISUSA U VOĆINU

Sestre, budite anđeli onima kojima ste poslani služiti

Piše i snimio: Ivica Bošnjak

U četvrtak, 24. listopada biskup Antun Škvorčević predvodio je slavlje blagoslova kućne kapele i novoizgrađenog samostana sv. Rafaela sestara Služavki Malog Isusa Sarajevske provincije u Voćinu.

Na početku je uputio pozdrav nazočnoj vrhovnoj poglavaricu Družbe, s. M. Radoslavi Radek, provincijalnim sestrama, kućnim sestrama, poglavaricama iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, sestrama koje su prijašnjih godina djelovale u Voćinu kao i onima koje sada djeluju u toj župi te im čestitao dan utemeljenja Družbe i blagdan sv. Rafaela. Istaknuo je kako mu u misli dolaze mnoge povijesne sastavnice koje se zgušnjavaju u ovom svetom slavlju. Spomenuo je preseljenje sestara zajedno s velikom skupinom vjernika iz Letnice na Kosovu u Voćin, osvrnuo se na posvetu kapele u njihovoj prijašnjoj voćinskoj kući i 20-godišnje pastoralno djelovanje u ovoj župi i svetištu. Istakao je kako je i sam proživio mladost u Slavanskom Brodu gdje je rođen utemeljitelj Družbe, Sluga Božji Josip Stadler, ukazao na to da je u požeškoj zgradi, gdje je prije 16 godina smješteno sjedište Požeške biskupije, četiri godine kao pitomac Orfanotrofija boravio Sluga Božji i ondje se duhovno oblikovao te bio obdaren svećeničkim zvanjem.

Što rade anđeli?

Biskup je istaknuo kako u svemu spomenutome treba vidjeti crte koje je Božja Providnost ispisala na ovim našim prostorima, zahvaliti joj i nastojati iz toga razumjeti što nam je danas činiti. - Blagoslivljamo ovu kapelu i samostan u toj svijesti i namjeri

da u njima po molitvi Sluge Božjega i po zagovoru svetih anđela Božja prisutnost bude tako snažna te sestre koje se ovdje budu okupljale nikad ne postanu duhovno nemoćne, nego snagom odozgor žive svoje posvećenje - poručio je biskup.

U homiliji biskup je istaknuo kako nam Božja objava svjedoči da postoje anđeli, a imena koja im navodi Sveto pismo potvrđuju da su oni bića najtješnje povezana s Bogom te je pozvao nazočne da danas u ovom novom samostanu i kapeli ispovjedu vjeru u Boga velikoga, uzvišenoga, nedohvatljiva, stvoritelja, svedržitelja koji se očitovao u stvaranju anđela; duhovnih bića i čovjeka; duhovno-tjelesnog bića. Potom je zapitao: „Što rade anđeli?“ Polazeći od najviještenog ulomka iz Knjige o Tobiji biskup je istaknuo da se oni pojavljuju kao tiha pratnja ljudima na njihovom životnom putu, da im je služba blagoslivljati Boga i poticati na to svakog čovjeka.

Živjeti dobrotu

- Kad iz unutarnjeg uvjerenja počnemo hvalliti, slaviti i blagoslivljati Boga, to je anđeosko djelo u nama, to je prvo što treba činiti i u ovom samostanu i ovoj kapeli - rekao je biskup. Istaknuo je kako navedeno sveto čitanje pored spomenutoga anđelima pripisuje poticaje ljudima da dijele milostinju, poste, mole i pokapaju mrtve. - Kad postanemo iznutra uvjereni, čujemo anđeoski šapat i želimo živjeti dobrotu, plemenitost, uslužnost, davati milostinju, postiti i moliti; to postaje anđeosko služenje - zaključio je biskup i dodao da je upravo to zadaća koju valja ostvarivati i u novom samostanu. Potom je kazao kako se anđeo Rafael predstavlja i kao služitelj ljudskog zdravlja te da mu ime prevedeno na hrvatski znači „Bog je izliječio“ i dodao da je otvaranje ljudskog ranjenog srca Bogu da ga on izliječi još jed-

na anđeoska zadaća koju valja ostvarivati u novom samostanu. Daljnje anđeosko služenje ljudima, nastavio je, jest njihovo prenošenje naših molitava Bogu. Konačno, temeljem dnevnog evanđelja, biskup je podsjetio da će Isusa na drugom svome dolasku pratiti anđeli kao svojevrсни bilježnici i knjigovođe onoga što smo tijekom života činili na njihov poticaj, očitovat će nas kao one koji su u svom životu bili blizu ili daleko Isusu Kristu. Biskup je pozvao nazočne da mole svete anđele kako bi im pomogli činiti dobro.

Zahvala za žrtvu služenja

Istaknuo je kako je Sluga Božji Josip Stadler, utemeljujući Družbu na blagdan sv. Rafaela zacijelo želio da svaka njegova sestra bude anđeo jedna drugoj i onima kojima su poslani služiti. - Molimo danas zajedno da u vama uvijek bude dovoljno te snage, svjetla, ponosa i zanosu gdje god bile, napose ovdje u vašem i našem Voćinu. Neka Isusova Majka pomogne da tako bude - zaključio je biskup.

Nakon homilije uslijedio je blagoslov oltara na kojem je prvi puta u novoj kapeli samostana slavljena euharistija. Na svršetku misnog slavlja biskup je zahvalio sestrama za svakodnevno prinošenje žrtve vjernosti Bogu, potom je zahvalio nazočnim svećenicima iz Slatinskog dekanata na čelu s arhidakonom Vladimirom Škrinjarićem, prijašnjem voćinskom župniku Željku Strnaku, župniku iz Čardaka Željku Kopicu iz Čardaka te domaćem župniku Mladenu Štvinu za sve ono što svakodnevno čini u suradnji sa sestrama. Zahvalio je i Predragu Filiću, načelniku voćinske općine i svima drugima koji su svojim sudjelovanjem na slavlju iskazali potporu sestrama redovnicama u Voćinu.

HODOČAŠĆE ZDRAVSTVENIH DJELATNIKA U VOĆIN

Bolnice su po vama laboratorij u kojem pobjeđuje Isusova ljubav jača od smrti

Piše: Goran Lukić • Snimio: Ivica Bošnjak

U Voćinu je 8. listopada održano Četvrto hodočašće zdravstvenih djelatnika Požeške biskupije te Drugo nacionalno hodočašće zdravstvenih djelatnika. Program je započeo procesijom od hodočasničkoga križa do crkve te pozdravom Gospi Voćinskoj. Nastavljen je u obližnjoj dvorani Hrvatskog doma gdje je biskup Antun Škvorčević uputio riječi dobrodošlice te izrazio radost što su se zdravstveni djelatnici ponovno okupili u Voćinu i što primjerom i uz pomoć Isusove Majke žele produbiti i učvrstiti vjeru koja uvodi u istinu o Bogu i čovjeku, sadašnjosti i vječnosti. Pozdravio je dekana Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu prof. dr. Tončija Matulića koji je održao razmatranje na temu „Vjera u službi života“ te predsjednika Hrvatskog katoličkog liječničkog društva dr. Franju Turaliju kao i predsjednike ogranaka istoga Društva te članove Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji na čelu s predsjednicom Mirom Ilić.

Dar života vječnoga

U svom izlaganju dekan je podsjetio kako čovjek ima život, ali on sam nije život, nego je to Isus Krist koji mu u njegovoj prolaznosti te ranjenosti grijehom i smrću može ostvariti čežnje i darovati život vječni. Istaknuo je kako je vjera pravo polazište za poštivanje nepovredivosti ljudskog života od njegova naravnog začeca do prirodne smrti kao i u služenju čovjeku u njegovoj bolesti i izručenosti smrti te je potaknuo zdravstvene djelatnike na ispunjavanje svoga poslanja iz vjere.

Središnji dio hodočašća bilo je svečano euharistijsko slavlje koje je predvodio biskup Antun. Istaknuo je kako je Hrvatska tijekom minulih stoljeća i u voćinskom svetištu primala Božje darove svjetla, utjehe, nade i ljubavi po zagovoru Isusove Majke. Podsjetio je da slavimo Dan neovisnosti te pozvao hodočasnike da mole za istinski

hrvatsku slobodu koja se ne događa izvan nas, nego duboko u svakome od nas.

Novost i čudo

U homiliji biskup je rekao kako život svakoga pojedinca na slavlju u Voćinu predstavlja najveću novost i čudo u Hrvatskoj. Pojasnio je da je Božja prisutnost u njima pokretač njihova srca, dublja od onoga što umom mogu poželjeti, za što se voljom mogu opredijeliti. Istaknuo je da je vjera čudesni dar koji su primili.

Potom je spomenuo da nas naviještena Božja riječ želi povesti u vjeri dalje od spomenutog iskustva. Počeo je od Marije, skromne djevojke iz Nazareta, koja je bila dionicom velikih Božjih nauma što imaju značenje za vječnost. - Ona je bila žena ponzorna srca, otvarala ga Bogu, osjećala s njime te je on u njoj i po njoj mogao ostvariti svoj naum. U dijalogu s Bogom ona prebire u srcu o kakvim je istinama riječ kad joj anđeo govori o onome što je Bog s njome naumio, da se Sin njegov odvijeka od nje rodi po tijelu kao čovjek te da tim putem ostvari najdublju i najkorjenitiju preobrazbu ljudskog života. Ono što je Bog probudio u njoj, njegov je dar - rekao je biskup.

Nazočnima je poručio da je u njima na svoj način po vjeri prisutno Božje djelo kao u Mariji i Elizabeti te da Bog po njima želi danas u Hrvatskoj ostvarivati svoje naume. - Dok neki liječnici ovih dana štrajkom upozoravaju na svoje dostojanstvo, vi na hodočašću iz vjere svjedočite kako je vaše dostojanstvo veće od onoga što može dati Ministarstvo zdravlja, veće od plaće koja vam je potrebna za život. Ono što je prisutno u vama, dar je Boga živoga koji je u Isusu Kristu postao jednim od nas i u vama po svetom krštenju izveo proboj iz smrti u život te vi iz tih polazišta služite bole-

snom čovjeku. Vjera je veliki Božji podatak u vama; moć vašega duha darovana od Boga da sebe i svoje poslanje vidite, razumijete i živite u njegovu svjetlu - rekao je biskup.

Bolest i trpljenje

Biskup je zatim podsjetio na izazov koji bolest i trpljenje predstavljaju za čovjeka te naglasio da sloboda vjere u Isusa Krista ima veliko značenje za to stanje ljudskog postojanja. Istaknuo je kako prorok Izaija naviješta da vlastita patnja prihvaćena u slobodi, kao i preuzeto trpljenje drugih, postaje ljubav koja patnji daje smisao i donosi pobjedu, da je Isus Krist dragovoljno preuzeo na sebe naše grijeha, patnju i smrt te ih svojom ljubavlju jačom od zla preobrazio u život. Biskup je rekao da su hrvatski branitelji upravo putem dragovoljnog prihvaćanja patnje i smrti u obrani domovine ugradili sebe u dar naše slobode. Istaknuo je da se slično događa i u našim bolnicama kad zdravstveni djelatnici ne prilaze bolesnicima da bi im pružili tek neku tehničku uslugu, nego iz vjere na sebe preuzimaju njihove boli i patnje zbog čega bolnica postaje laboratorij u kojem pobjeđuje Isusova ljubav jača od smrti. Zamolio je Isusovu Majku da pomogne svim zdravstvenim djelatnicima kako bi Hrvatska bila zemlja u kojoj su trajno prisutne Božje nade.

Na završetku slavlja biskup je zahvalio svima koji su pomogli u organizaciji hodočašća. Posebnu ljepotu slavlju dalo je pjevanje Zbora medicinskih sestara iz Požege pod ravnanjem Tomislava Jurića. Slijedio je susret u dvorani Hrvatskoga doma, a hodočašće je završilo u crkvi službom hvale Isusovoj Majci.

HODOČAŠĆE U LETNICU NA KOSOVO

Zahvaljujući vjernosti Bogu i Crkvi Hrvati su opstali na Kosovu

Piše i snimio: Goran Lukić

Oko 150 vjernika župe Voćin i Đulovac podrijetlom iz Letnice i okolnih mjesta na Kosovu zajedno sa svojim župnicima Mladenom Štivinom i Ljubom Maljurom, predvođeni biskupom Antunom Škvorčevićem u pratnji kancelara Gorana Lukića, hodočastilo je od 17. do 20. listopada Gospi Letničkoj. S hodočasnicima su bile i časne sestre iz Voćina te četvorica bogoslova Požeške biskupije iz obitelji doseljenih s Kosova.

Hodočasnici su 18. listopada u jutarnjim satima pohodili svetište u Letnici gdje ih je primio župnik don Kristo Gjogji, a nakon marijanske pobožnosti uputili su se u mjesta iz kojih su se iselili, gdje su im kuće opljačkane i porušene. Najprije su se svratili u Vrnjez i Vrnjavokolo gdje je pošteđena od rušenja ostala jedino crkva sv. Franje u kojoj su slavili sv. misu. Posjetili su i nedaleku župu Stubla, većinski napućenu Albancima katolicima.

Teške povijesne okolnosti

Sutradan, 19. listopada, hodočasnici su zajedno s biskupom Antunom Škvorčevićem posjetili Janjevo gdje ih je u župnoj crkvi sv. Nikole dočekao župnik don Mato Filić s časnim sestrama. On je hodočasnike upoznao s poviješću Janjeva istaknuvši da se većina hrvatskih vjernika iz njega iselila devedesetih godina prošlog stoljeća te da sada ovdje živi oko 250 Hrvata i uz njih još oko 150 katolika Albanaca. Izrazio je optimizam s obzirom na budućnost Hrvata u Janjevu ukoliko Vlada Republike Hrvatske bude pomogla u gospodarskom oživljavanju toga mjesta. Don Mato je uručio biskupu Antunu sliku sv. Nikole, rad u drvetu, a nazočnim župnicima manje slike istoga sveca. Biskup je za-

hvalio za dar i prijem u Janjevu te uputio prigodnu riječ nazočnima, naglasivši hodočasnicima iz Voćina i Đulovca da su došli u posjet krajevima gdje su Hrvati opstali više stoljeća u teškim okolnostima prvenstveno zbog toga što su živjeli vjernost Bogu, Crkvi, obitelji i porodu te da je to dragocjena duhovno baština s kojom su se doselili u Hrvatsku. Spomenuo je da se pridružio njihovoj hodočašću u rodni kraj kako bi zajedno s njima zahvalio Bogu za to veliko dobro, ali da bi ujedno izrazio i svoje poštovanje te zahvalnost svima njima što u svojoj novoj postojbini ostaju vjerni toj baštini. Potaknuo ih je na zahvalnost sadašnjem janjevačkom župniku kao i brojnim drugim svećenicima, redovnicima i redovnicama koji su tijekom višestoljetne povijesti Hrvata na ovim prostorima služili s velikom ljubavlju i žrtvom, a neki to posvjedočili i mučeništvom.

Zahvalni za bl. Majku Tereziju

Slijedio je posjet biskupu Dodëu Gjergjiu koji je zajedno s požeškim biskupom, voćinskim i đulovačkim župnikom, janjevačkim i letničkim župnikom te svojim suradnicima predvodio euharistijsko slavlje u čast bl. Majke Terezije u njezinoj novoj crkvi znakovito izgrađenoj u samom središtu Prištine, a koju nazivaju i katedralom jer je pored nje i novi biskupski dom. U pozdravnoj riječi na početku svete mise biskup Antun istaknuo je da

je Crkva jedna, ali da joj pripadaju vjernici iz različitih naroda među kojima Bog podiže velikane. Rekao je da je među njima s ovih prostora Albanka bl. Majka Terezija iz Kalkute te je pozvao hodočasnike da zahvale Bogu za dar njezine svetosti kao i za sve dobro koje su od Boga primili dok su boravili na ovim prostorima. Biskup Dodë izrazio je priznanje biskupu Antunu za pastirsku blizinu koju svojim vjernicima svjedoči sudjelovanjem na njihovu hodočašću u domovinu podrijetla. Rekao je hodočasnicima da su njihove obitelji na Kosovu bile jake u vjeri i tako pobjeđivale mnoge nevolje te ih potaknuo da se poput bl. Majke Terezije ne srame svoga podrijetla i vjere, da po njezinu primjeru i zagovoru u svom životu uvijek iz vjere crpe snagu. Biskup Škvorčević je na svršetku slavljia zahvalio domaćem biskupu na predvođenju slavljia s hodočasnicima te ga pozvao da pohodi Požešku biskupiju i vjernike doseljene s Kosova.

Odani Djevici Mariji

U nedjelju, 20. listopada hodočasnici su imali središnje euharistijsko slavlje u svetištu Gospe Letničke. Biskup Škvorčević ih je na početku podsjetio da su većinom u ovom kraju rođeni, ovdje se probudili i rasli u vjeri pod brižnom zaštitom Isusove Majke. Rekao je da sada žive u blizini Marijina voćinskog svetišta te da je u svim svetišlima prisutna ista Isusova Majka te ih pozvao da joj ostanu odani i mole kako bi i u novom kraju rasli u vjeri i kako bi osobito njihova djeca i mladi ostali vjerni vrijednostima koje su naučili u školi Isusova evanđelja. U homiliji župnik Mladen Štivin protumačio je sveta čitanja i progovorio o važnosti molitve u kršćanskom životu, a koja se osobito njeguje u marijanskim svetištima. Na kraju je župnik don Kristo Gjogji darovao biskupu i nazočnim župnicima slike Letničke Gospe te izrazio radost zbog brojnosti hodočasnika. Biskup je zahvalio za darove i gostoprimstvo te hodočasnicima spomenuo kako Marija u našim svetištima, poput Mojsija u današnjem prvom čitanju, trajno drži Bogu uzdignute svoje majčinske molitvene ruke za nas i pozvao ih da svoje molitvene ruke i srca neprestano združuju s njezinima jer će tako u životu biti pobjednici.

NACIONALNA PROSLAVA SV. HUBERTA U POŽEGI

Neka vam Isus Krist kao sv. Hubertu bude polazište i mjerilo u djelovanju

Piše: Ivica Bošnjak • Snimio: Duško Mirković

Izvršni odbor Hrvatskoga lovačkog saveza povjerio je Lovачkom savezu Požeško-slavonske županije da 3. studenoga u Požegi organizira 4. zajedničku proslavu blagdana sv. Huberta, zaštitnika lovaca. Tom prigodom biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima iz središnjih biskupijskih ustanova i iz Župe sv. Terezije Avilske predvodio je u Katedrali svečano euharistijsko slavlje. Nazočni su bili predstavnici Hrvatskog lovačkog saveza na čelu sa predsjednikom Đurom Dečakom, predstavnici lovačkih društava Požeško-slavonske županije te predstavnici lovačkih društava iz cijele Hrvatske.

Važnost zajedništva

Na početku je biskup Antun lovcima čestitao blagdan sv. Huberta, izrazio radost što su se gosti iz cijele Hrvatske okupili u požeškoj Katedrali o 250. obljetnici njezine posvete, istaknuo važnost zajedništva koje lovci izgrađuju u našoj domovini te pozvao na molitvu kako bi vjerničkim pogledom pristupali prirodi kao Božjem stvorenju i pravilno djelovali kao lovci. Potom je blagoslovio dvadeset i osam zastava lovačkih društava Požeško-slavonske županije i zastavu Lovачkog saveza iste županije.

U homiliji biskup je istaknuo kako nam današnja sveta čitanja dozivaju u svijest da je sve oko nas i u nama u nekom odnosu, da je i čovjek biće odnosa te se upravo u njegovu odnosu prema supruzi, djeci, obitelji, susjedima, šumama, životinjama i drugoj stvarnosti očituje tko je on. Spomenuo je da nas mudrac u prvom čitanju podsjeća kako prije bilo kojeg odnosa postoji Božji temeljni odnos prema stvarnosti koji se zove stvaranje, kojim je dozvao sve u postojanje, uti-

snuo snagu, mudrost i veličinu svoga Duha te tako sve stvoreno opstoji u svom identitetu i zakonitosti. - Svijet je Božji, označen je ljepotom, u dnu svega utisnut je Duh koji nosi cijelu stvarnost. Svemir bi se rasuo, čestice atoma sasule u ništa kad ne bi u njima bila zakonitost Duha - rekao je biskup. Ustvrdio je kako je sv. Hubert upravo u toj svijesti pristupao prirodi; spoznao umom i srcem, razumom i vjerom da on, kao čovjek, nije dio samo vidljivog i opipljivog svijeta, nego da nadilazi samoga sebe, da je u njemu cijeli svemir postao svjestan sebe. Biskup je pozvao nazočne lovce da sjedinjeni u toj svijesti sa sv. Hubertom izraze zahvalnost Bogu za stvaranje i očituju divljenje prema prirodi kao njegovu djelu.

Gospodariti, a ne uništavati

Potom je rekao kako je sveti pisac realističan u svom govoru te upozorava na čovjekovu ranjenost u njegovoj duhovnoj dimenziji, na označenost zlom i grijehom, na pomračenost kojom gleda stvarnost oko sebe i pristupa joj sebično, iskorištava je i uništava. Istaknuo je kako nas današnje evanđelje o Zakeju uvjerava da Bog može i želi čovjeka osloboditi toga bolesnog stanja, ući u njegovu kuću i primijeniti lijek ljubavi koja traži. Upravo je susret s milosrdnim Isusom, nastavio je biskup, pokrenuo Zakeja da se odrekne onoga što je nepošteno stekao, da uspostavi pravedan odnos prema siromasima i prema stvarima te tako ostvari svoje dostojanstvo. Tvrdnju da je Zakej bio niska stasa, biskup je objasnio riječima da se više radilo o njegovom moralnom negoli tjelesnom stasu jer je postao malen kad se pretvorio u sakupljača materijalnog bogatstva nepravednim putem.

Pojasnio je kako je Zakej prihvatio Isusa Krista kao onoga po kojem može doseći smisao i puninu života. Podsjetio je lovce da se često penju na vidikovce i čeke da bi vidjeli kako žive životinje. Rekao je da je Bog stvorio prirodu i životinje te povjerio čovjeku da nad njima gospodari, a ne da ih uništi te prisutne pozvao da na taj način nastupaju u svom djelovanju. Dodao je kako se Zakej popeo na smokvino drvo da bolje vidi, ali ga je Isus pozvao da se vjerom uspane na njegovu razinu pogleda te tako sebe najtočnije vidi, uspostavi pravilan odnos prema materijalnoj stvarnosti i ljudima. Istaknuo je da smo u životu prevareni kad odbacimo Božje mjere i mjerila ponašanja. Potaknuo je lovce da im Isus Krist kao sv. Hubertu bude polazište i mjerilo u odnosima koje uspostavljaju s drugima, da je to put koji vodi k smislu i uspjehu.

Nakon popričesne molitve biskup je zahvalio svim sudionicima, a posebno Lovачkom savezu Požeško-slavonske županije te je njegovu predsjedniku Zdravku Vujnoviću uručio Plaketu Svetišta Gospe Voćinske u znak zahvalnosti za višegodišnje gostoprimstvo u lovačkoj kući u Vučjaku koje je iskazano brojnim hodočasnici-ma - pješacima na putu u Voćin čime se pridonijelo izgradnji zajedništva požeške mjesne Crkve. Predsjednik Hrvatskog lovačkog saveza Đuro Dečak zahvalio je biskupu za poticajne riječi koje je uputio lovcima kao i na gostoprimstvu u Katedrali te je biskupu uručio dar svih lovačkih društava naše domovine.

OBILJEŽEN SVJETSKI MISIJSKI DAN U POŽEGI

Glavna je misionarska zadaća prenošenje Radosne vijesti

U nedjelju 20. listopada proslavljen je Svjetski misijski dan u Požegi i tom prigodom u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu održan je prigodni program na kojem je svoje misionarsko iskustvo posvjedočio salezijanac don Sebastijan Marković koji je prije samog programa predvodio euharistijsko slavlje u Katedrali. Na početku programa vlč. Željko Strnak,

uvjetima pronalaze snagu i poticaje u velikim primjerima poput Majke Terezije i oca Ante Gabrića te u drugim poznatim misionarima koji su se nesebično davali za svoje bližnje unatoč teškim životnim situacijama. Prisjetio se i misionara Požeške biskupije vlč. Karla Prpića koji djeluje u Kamerunu i upozorio kako nas prostorna udaljenost ne sprječava da budemo s njim ujedinjeni u

ravnatelj biskupijskih Papinskih misijskih djela i biskupski delegat za misije Požeške biskupije, pozdravio je sve nazočne te istaknuo kako stotinjak hrvatskih svećenika, redovnica i redovnika misijski djeluje u 30-ak zemalja diljem svih kontinenata i koji, uz svoju glavnu misionarsku zadaću prenošenja Radosne vijesti, često postaju graditelji crkava, škola i bolnica; liječnici, učitelji i poljoprivrednici. Naglasio je kako nerijetko misionari u teškim životnim

molitvi koja je, uz materijalnu pomoć, jedan od najvažnijih oblika podrške misionarima.

Don Marković govorio je o svom misionarskom životu u afričkoj državi Ruandi gdje je bio misionar 29 godina. Život mu je bio obilježen mnogim poteškoćama, posebice za vrijeme građanskog rata koji je završio 1994. godine, a u kojem je ubijeno više od milijun nekućih civila. Podsjetio je na poslijeratnu obnovu te zemlje u kojoj su misionari imali značajnu ulogu jer su iz zemalja zapadnog svijeta uspijevali pribaviti financijsku pomoć koja je bila potrebna. Istaknuo je kako je u Ruandi i dalje prisutan problem gladi i različitih bolesti poput malarije od koje je i sam nekoliko puta obolijevao. Predstavljajući svoj misionarski rad, progovorio je i o vjerničkom životu u toj zemlji istaknuvši kako raste broja katolika i duhovnih zvanja.

Svjedočile su i dvije novakinje Družbe kćeri milosrđa, sestre Charlotte Ondang i Angele Nzimbu koje žive u samostanu u Novskoj, a dolaze iz Konga. Govorile su o životu u toj zemlji te otpjevale dvije tradicionalne pjesme na svome jeziku. Pjesmom i sviranjem cijeli su program animirali vjeroučitelji Robert i Igor Begić te mladi glazbenik Marijo Kovačević.

Susret sa svećeničkim aspirantima

Biskup Antun Škvorčević susreo se 24. rujna sa svećeničkim aspirantima svoje Biskupije koji borave u požeškom Kolegiju te pohađaju Katoličku gimnaziju u istome gradu. U njihovoj pratnji bio je ravnatelj Robert Mokri te prefekt Anto Ivić koji su biskupu predstavili kolegijaše. Biskup ih je upoznao s poviješću požeške Gimnazije koju su osnovali isusovci 1699. godine te sa Sjemeništem i Akademijom koje je utemeljio zagrebački biskup Franjo Thauzy sredinom XVIII. Stoljeća. Prikazao je 110-godišnje djelovanje požeškog Orfanotrofija te rekao da je Požeška biskupija željela na tom povijesnom tragu u novim okolnostima nastaviti sa služenjem odgoju i obrazovanju mladih ljudi te je stoga u Požegi osnovala Katoličku osnovnu školu, Katoličku gimnaziju te Kolegij za svećeničke aspirante i druge srednjoškolce. Podsjetio je kolegijaše na velike mogućnosti njihovih mladenačkih bića u rastu i izgradnji na tjelesnoj, intelektualnoj i duhovnoj razini te ih pozvao da se posluže prednostima koje im u tome pruža Kolegij. Pozvao je svećeničke aspirante da trajnom molitvom u Božjem svjetlu provjeravaju i učvršćuju duhovni poziv. Potaknuo ih je da s poštovanjem jedni druge prihvaćaju u različitostima koje su Božji dar i da se po njima obogaćuju. Poželio im je blagoslovljenu započetu školsku godinu. (I.B.)

FORMACIJSKI SUSRET HKUMSTuPB U PAKRACU

Isus uvijek liječi duh, dušu i tijelo

Hrvatska katolička udruga medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji 19. listopada održala je za svoje članove četvrti formacijski susret u godini vjere. Domaćin susreta bila je pakrački ogranak Udruge na čelu s predsjednicom Melanijom Huškom. Susret je započeo u gradskoj vijećnici. U uvodnom dijelu članovima Udruge pristiglim iz cijele Biskupije pozdrav dobrodošlice uputio je i gradonačelnik Davor Huška. Članice molitvene zajednice iz župe Sirač izvele su scenski prikaz pod nazivom: „Kako ne treba moliti“.

Zatim je msgr. Matija Juraković, duhovni savjetnik pakračkog ogranka, održao izlaganje na temu „Vjera te tvoja spasila“. - Vjera je predanje Bogu

bez pridržaja. To znači sva svoja stremljenja, nadanja i iščekivanja staviti u sigurno uporište koje je Isus Krist. Isus je motiv i razlog naše vjere. Po vjeri se spašavamo. No za vjeru je potrebna raspoloživost srca - kazao je msgr. Juraković. Navodeći brojne primjere iz evanđelja istaknuo je kako Isus uvijek liječi cjelovitog čovjeka; duh, dušu i tijelo. Upozorio je medicinske sestre kako nijedno liječenje ne može uspjeti bez Božjeg djelovanja. - Samo onome koji vjeruje u snagu Božje ljubavi, sve je moguće - poručio je Juraković. Nakon duhovnog izlaganja uslijedila je sveta misa u župnoj crkvi, a potom zajednički ručak i druženje. (Mira Ilić)

BISKUPIJA DODIJELILA STIPENDIJE UČENICIMA I STUDENTIMA

Samo duhovno izgrađene osobe mogu biti i uspješne

Piše: Ivica Bošnjak • Snimio: Duško Mirković

Požeška biskupija prigodom obljetnice svoje uspostave i svetkovine sv. Terezije Avilske više od deset godina dodjeljuje stipendije učenicima i studentima slabijeg imovinskog stanja. Na natječaj se ove godine prijavilo 110 učenika i studenata. Povjerenstvo Zaklade Požeške biskupije za pomoć siromašnim učenicima i studentima na čelu s voditeljem i v. d. ravnateljem biskupijskog Caritasa Goranom Lukićem donijelo je odluku da stipendiju dobije 64 natjecatelja. Njima valja dodati još 14 srednjoškolaca čiji boravak u požeškom Kolegi-

ju također stipendira Biskupija kao i 6 najuspješnijih maturanata Katoličke gimnazije u Požegi i Virovitici koji stipendiju primaju kao nagradu. Požeška biskupija ove školske godine za stipendije će izdvojiti više od pola milijuna kuna.

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi, 13. listopada okupili su se roditelji i primatelji stipendija koje je pozdravio biskup Antun Škvorčević. Nakon pročitano ulomka iz Pavlove poslanice Kološanima u kojoj apostol poziva prijatelje da se odjenu u milosrdno srce, dobrostivost, poniznost,

blagost, strpljivost – a povrh svega ljubav, biskup je podsjetio nazočne kako Pavao ne potiče Kološane da se školuju, zaposle, grade kuće, žene se i udaju, nego da se najprije izgrađuju na razini svoje osobnosti u duhovnim vrijednostima srca jer samo takvi mogu potom biti dobri učenici, studenti, radnici i supružnici.

Upozorio je na jednostranost i opasnost krilatice da Hrvatska mora postati društvo znanja te je istaknuo važnost zajedničke suradnje roditelja, Crkve, škole i društva u pomoći mladima u njihovoj cjelovitoj izgradnji kako bi mogli postati ljudi ispunjeni smislom i čestiti građani naše domovine. Rekao je da će materijalna pomoć Biskupije putem stipendija učenicima i studentima biti korisna samo ako zajedno s njom nastojimo mladima biti na pomoć u njihovu duhovnom rastu i izgradnji te dodao da će ih u tom smislu pratiti i biskupova molitva, a koristit će i susreti koje će s njima nastojati organizirati tijekom započete školske godine. Dodao je da Požeška biskupija od njih ne očekuje kao uzvrat za primljene stipendije ništa drugo, nego da se duhovno izgrađuju i marljivo uče te da jednoga dana i sami znaju živjeti solidarnost prema ljudima u potrebi kao što je bila iskazana njima.

Pomozimo Zakladi

Prije osam godina biskup Antun Škvorčević utemeljio je Zakladu Požeške biskupije za siromašne učenike i studente. Zakladu možete poduprijeti novčanim prilogom na račun Caritasa IBAN HR4223860021130011296 s naznakom Za Zakladu Požeške biskupije za siromašne učenike i studente.

Hodočašće dječjih crkvenih zborova u požešku Katedralu

Vi svoje talente ulažete u izgradnju Isusove Crkve

U subotu prije svetkovine sv. Terezije Avilske, 12. listopada, dječji crkveni zborovi s područja Požeške biskupije hodočastili su u požešku Katedralu. Okupilo se oko 300 mladih pjevača iz 13 župnih zborova: zbor „Sveta Cecilija“ iz župe Davor, Dječji crkveni zbor iz župe Presvetog Trojstva i sv. Antuna Padovanskog u Daruvaru, „Požeški slaviji“ iz župe sv. Terezije Avilske u Požegi, „Zrakice Milosrdnog Isusa“ iz župe sv. Leopolda Mandića u Požegi, „Sveti Petar Apostol“ iz župe Stari Gradac, „Franjine zvjezdice“ iz župe Lipik, Dječji crkveni zbor iz župe Pakrac, „Marijina djeca“ iz župe Pleternica, „Ptičice“ iz župe Kuzmica, „Djeca Bezgrješne“ iz župe Nova Gradiška I., „Kristovi glasnici“ iz župe Rešetari, „Sveta Barbara“ iz župe Jakšić te Dječji crkveni zbor

iz župe bl. Alojzija Stepinca u Novskoj. Na početku programa svaki se zbor predstavio određenom pjesmom koju su prihvatili i drugi zborovi te su na taj način zajednički vježbali pjesme za liturgijsko slavlje. U pripravi za hodočašće svi zborovi trebali su naučiti pjevati jedan novi psalam po vlastitom izboru. Budući da je ove godine istoga dana slavljen i Biskupijski dan, dječji zborovi vodili su pjevanje na euharistijskom slavlju koje je u Katedrali predvodio biskup Antun Škvorčević. Biskup je zboru na početku pozdravio i zahvalio im na pjevanju u njihovim župama kojim pomažu vjernicima da još dublje budu dionici Isusovih otajstava. U homiliji je naglasio da svojim pjevanjem ulažu svoje talente u izgradnju Isusove Crkve.

Nakon poprične molitve biskup je rekao djeci da uz zahvalnost koju je već izrekao njihovim zborovima, još svima dodjeljuje i pisana priznanja. Na poziv v. d. predstojnika Katehetskog ureda Ante Ivića, po dva predstavnika svakoga zbora pristupila su biskupu i primila priznanje uz radosni pljesak odobravanja ostalih mladih pjevača. (I. Bošnjak)

Vjeronaučna družina iz Virovitice na hodočašću u Aljmaš

Vjeronaučna družina „Kapljice“ virovitičke Gimnazije Petra Preradovića u zajedništvu sa svojim voditeljem vjeroučiteljem Marijom Voronjeckim organizirala je 20. rujna hodočasnički izlet za svoje članove i prijatelje u marijansko svetište Aljmaš, Bizovačke toplice te Osijek. Tom prigodom novi članovi mogli su doživjeti radost zajedništva i prijateljstva koje vlada u vjeronaučnoj družini. U Gospinu svetištu zajednički su se pomolili, razgledali crkvu i posjetili Kalvariju. Nakon toga slijedilo je ugodno druženje u toplicama te posjet Osijeku. Rastali su se uz zaključnu molitvu radosni zbog jednog pobožnog i relaksirajućeg zajedničkog druženja. (M. Šušak)

ALOJZ KOVAČEVIĆ IZ REŠETARA HRABRO NOSI BOLEST I INVALIDNOST

Radujem se što je naš Bog vjeran Bog

Razgovarala: Višnja Mikić • Snimila: Višnja Mikić

Pedesetdvođišnji Alojz Kovačević iz Rešetara, bio je dragovoljac Domovinskog rata te petnaest godina načelnik općine Rešetari sve dok bolest 2007. godine nije pokucala na njegova rata i potpuno mu promijenila život.

*** Kako se živjela vjera u Vašoj obitelji? Kako ste odgajani i tko je imao presudan utjecaj na Vašu vjeru?**

– Vjera je bila glavni oslonac mojim roditeljima u njihovom zajedništvu, pogotovo u teškim životnim situacijama. I nas petoro djece rasli smo u vjeri, ali smo odgajani malo strože. Jedan mi je brat umro, stariji brat Marijan je svećenik - franjevac, starija sestra Ankica je časna sestra. Druga sestra se udala, a ja sam se poslije vojske i studija elektrotehnike u Osijeku oženio. Supruzi Ružici i meni Bog je podario također petero djece. Moja majka imala je presudan utjecaj na vjeru nas djece. Uz nju smo i provodili najviše vremena.

*** Kada ste počeli intenzivnije razmišljati o vjeri?**
– Nakon krizme, a na vjeronauku za srednjoškolu, koji je predavao tadašnji novogradiški kapelan, a naš današnji župnik vlč. Luka Slobodanac, počeo sam intenzivnije razmišljati o vjeri, a i kasnije na vjeronau-

ku za studente u Osijeku gdje smo govorili o ozbiljnim, životnim temama pa sam tu, sukladno svojoj životnoj dobi, polako zrio u vjeri u svoga Stvoritelja.

Otac petero djece

*** Je li bilo važnih životnih prekretnica kod Vas i u Vašoj obitelji?**

– Kao djeca živjeli smo vrlo skromno i siromašno. Kad je otac napokon dobio posao, bili smo vrlo radosni. Srednja škola i uspješno završen fakultet također su bili pozitivna prekretnica. Zatim sam se zaposlio u novogradiškoj tvrtki Elting i oženio. Bog nam daruje Jelenu, Marijana, Antuna, Mariju i Tomislava. Prekretnica drugačije naravi bio je moj odlazak u Domovinski rat. Bio sam na frontu dugo vremena i uz Božju pomoć ostao živ i snažan u vjeri. Najveća prekretnica za mene i cijelu obitelj bio je trenutak kad sam dobio infarkt ledne moždine. Od tada sam u kolicima i u teškoćama koje takav život nosi. Rado se prisjetim lijepih i manje lijepih trenutaka, pogotovo 15 godina provedenih na čelu općine. Tu sam nastojao ispravno i nesebično raditi za opće dobro i napredak svih sedam naselja općine. Zbog obveza, često nisam bio kod kuće i obitelj je na svoj način trpjela. Zato zahvaljujem supruzi Ružici na strpljenju i teretu koji je često sama nosila, a pogotovo danas, u mojoj bolesti. Sretan sam što djeca, jedno po jedno, završavaju svoje fakultete; dvoje je već u kršćanskom braku.

*** Živjeti svoju vjeru uvijek je bilo teško pa i danas. Kako to Vama uspijeva unatoč bolesti?**

– Moja braća i sestre u bivšem su sustavu imali poteškoća zbog življene vjere. U mom slučaju, osjećala se odbojnost prema vjeri i crkvi u društvenom životu, a posebno kada sam u onoj državi služio vojni rok. Danas je, Bogu hvala, sasvim drugačije. Bilo bi još bolje kada bi narod hrvatski pred izbore više razmišljao tko će biti na vlasti. I danas, koliko mi zdravlje dopusti, redovito idem na misu i pjevam u crkvenom zboru. Radosno pjevam Gospodinu.

*** Koje osobe u Vašem životu te koji sveci i nebeski zaštitnici olakšavaju Vaše trpljenje? Kako Vam pomažu u svakodnevnom životu?**

– Moja supruga, djeca i 89-godišnja majka kroz zajedništvo u obitelji svakako olakšavaju moje dane trpljenja. Snagu za život daje mi i svakodnevno pouzdanje u Gospodina kao i redovita dnevna obiteljska molitva - krunica, molitve Ne-

beskoj Majci, sv. Josipu, čitanje Božje riječi, molitva za duše u čištištu te zagovorne molitve svecima i blaženicima; bl. Ivanu Pavlu II., padre Piu i drugima.

Valjaš, slugo dobri i vjerni

*** Kako prakticirate svoj vjerski život?**

– Spomenute molitve samo su dio mog cjelodnevnog zajedništva s Gospodinom. Često razmišljam o tome kako će biti jednog dana „kad se budemo gledali oči u oči“. Budući da sam bio blizu smrti nekoliko puta, jasno je da su mi te misli češće nego drugima. Volio bih da, kad se otvori knjiga mog života na prelasku u vječnost, u njoj ne bude prljavština i da mogu čuti glas: „Valjaš, slugo dobri i vjerni!“ Gospodin nam je uvijek blizu jer kako bi odmah čuo našu molitvu kad ga zazovemo da uistinu nije blizu. Gospodin čezne da ga pozovemo u svoje srce i da se „nastani kod nas“. Međutim, mi najčešće o Njemu ne ramišljamo pa je Gospodin žalostan. Pozvani smo moliti da se vrši volja Božja i zahvaljivati mu na svemu što jesmo i imamo, za sve blagoslove koje nam daje. I nakon sedam godina bolesti, znam da Gospodin misli na mene i da ima sa mnom svoj plan. Molim ga da, po svojoj dobroti, milosrđu, vjernosti i ljubavi, skрати dane moje patnje i podari mi zdravlje duha, duše i tijela kako bih ga „kad radost moja bude potpuna“ mogao slaviti i hvaliti u toj radosti, u sve dane života svoga.

*** Možete li i kako svojim primjerom i bolešću svjedočiti svoju vjeru drugima?**

– Bolest mi je ograničila kretanje pa sam više s obitelji, ali kad sam u društvu, izvan kuće, volim čuti kad primijete da zračim radošću i optimizmom. Jasno je da me pouzdanje u Božje obećanje drži. Ja se radujem što je naš Bog vjeran Bog i što ispunjava svoja obećanja. „Šta god zamolite Oca u moje ime – dat će vam.“ Želim da se proslavi Otac u Sinu. Kad me podigne iz kolica i kaže: „Ustani i hodi!“, svi ćete znati da se to dogodilo ako je Njegova sveta volja.

EDUKACIJSKI SUSRET VODITELJA ŽUPNIH CARITASA U POŽEGI

Vi ste u Crkvi poput dobrog Samaritanca

Piše i sinimio: Ivan Popić

U dvorani Župe Sv. Terezije Avilske u Požegi 4. studenog održan je edukacijski susret voditelja župnih Caritas katedralnog arhidakona. Susret je vodio v. d. ravnatelj biskupijskog Caritas Goran Lukić i tajnik Miroslav Peroutka, a na njemu je sudjelovao i biskup Antun Škvorčević. Program je započeo prigodnom molitvom i me-

ditacijom koju je na temelju Enciklike pape Benedikta XVI. Deus Caritas est pripremio tajnik Peroutka. U svom obraćanju biskup Antun zahvalio je nazočnim voditeljima župnih Caritas na svemu što redovito čine za ljude u nevolji. Naglasio je da Caritas nije prvenstveno prikupljanje novca ili drugih materijalnih sredstava koje darujemo bli-

žnjima, nego uspostavljanje Isusova evanđeoskog odnosa jedne osobe prema osobama u nevolji. Podsjetio je na Apostolsko pismo pape Benedikta XVI. iz studenoga prošle godine koje predstavlja najintimniji sadržaj Crkve te istaknuo da djelatnici Caritas nisu usputni čimbenici, nego važne službe.

– Vi niste službenici, nego služitelji Crkvi poput dobrog Samaritanca – rekao je biskup spomenuvši nazočnima da oni pridonose tome da vjera u određenoj sredini bude živa po njihovoj djelatnoj ljubavi.

Na susretu su predstavljeni biskupijski projekti kao što je stipendiranje učenika i studenata slabijeg imovinskog stanja, svakodnevni odvoz hrane iz središnje biskupijske kuhinje siromašnim osobama na području grada Požege, pomoć obiteljima s brojnom djecom, pomoć prognanicima u naselju Kovačevac, sufinanciranje produženog boravka u Katoličkoj osnovnoj školi, akcija „Žetva“, „Iskra ljubavi za toplinu doma“ te brojni drugi. Središnja edukacijska točka bila je suradnja između župnih Caritas i biskupijskog Caritas. Biskup je istaknuo da biskupijski Caritas nije zamjena župnom Caritasu koji treba snimiti stanje u župi s obzirom na socijalnu situaciju pojedinaca i obitelji, procijeniti prioritete te pružiti pomoć u okviru župnih mogućnosti, a kad su potrebe veće, zatražiti potporu biskupijskog Caritas. Takvu potporu u ime potrebitih pojedinaca ili obitelji od biskupijskog Caritas trebaju tražiti voditelji župnih caritativnih skupina s točnom naznakom što one planiraju učiniti, a što očekuju od biskupijske razine. Ravnatelj biskupijskog Caritas Goran Lukić dao je još neke važne informacije za partnerski odnos sa župnim Caritasima i upoznao nazočne s novim projektima. Biskup je na kraju zahvalio svima na sudjelovanju na edukacijskom susretu i istaknuo da je potrebno proširiti mrežu volontera u župama napomenuvši da su neki dragovoljci Domovinskog rata postali caritativni dragovoljci te pronašli ispunjenje i smisao u tome radu. Ovakvi susreti održat će se tijekom studenog i u drugim arhidakonatima.

Caritas pokrenuo akciju »Iskra ljubavi za toplinu doma«

Prikupljanjem starog papira žele nabaviti ogrjev za potrebite

Piše: Miroslav Peroutka • Snimio: Duško Mirković

Caritas Požeške biskupije u želji da pomogne ljudima koji sami ne mogu priskrbiti ogrjev pokrenuo je akciju „Iskra ljubavi za toplinu doma“. Cilj je ove akcije prikupljanjem starog papira i donacijama građana osigurati drva za ogrjev najpotrebnijima. Akcija je započela 1. listopada i traje do 1. prosinca ove godine. Naime, Caritas je u dogovoru s tvrtkom iz Slavenskog Broda dogovorio odvoz i otkup starog papira, a sav prikupljeni novac bit će usmjeren na kupnju ogrjeva. Kontejner za papir smješten je u dvorištu Caritasove kuće u Vukovarskoj ulici br. 7 u Požegi. – Veseli činjenica da je u prvih mjesec dana akcije, zahvaljujući većim tvrtkama, državnim ustanovama i velikom broju građana dobre volje, prikupljeno oko šest tona starog papira, a još se mnogi javljaju u želji da potpomognu ovu akciju. Osim skupljanjem papira akcija je podržana i novčanim priložima. Svi koji žele donacije mogu uplatiti na Caritasov račun IBAN HR4223860021130011296. Lijepo je svakodnevno gledati ljude koji s radošću dolaze s punim autima starog papira kojeg su marljivo sakupljali i donijeli u Caritas znajući da su svojim malim trudom učinili mnogo za potrebite – ističe Goran Lukić, v. d. ravnatelj biskupijskog Caritas.

Poseban trud iskazali su župnici i župljani Župe sv. Ivana Krstitelja i Župe sv. Leopolda Mandića koji su u nekoliko navrata organizirano dovozili stari papir. Jednako tako, i neumorno upućivanje ostalih župnika gradskih župa na Caritasovu akciju urodilo je mnogim pojedinačnim dolascima i upitima župljana kada i gdje mogu donijeti sakupljeni papir.

U Caritasovoj akciji žetva prikupljeno 20 tona pšenice i brašna

Caritas Požeške biskupije i ovog je ljeta organizirao akciju „Žetva“ tijekom koje se prikupljala pšenica, brašno te novčani prilozima. U akciju su se uključile mnoge župe Biskupije, pogotovo seoske, animirajući svoje vjernike da u vrijeme žetve daruju dio ljetine koju su ubrali te i na taj način zahvale Bogu za sve ono što im je podario. U akciji je prikupljeno oko 20 tona pšenice i brašna.

– Zahvalni smo svima koji su posvjedočili svoju ljubav prema bližnjemu čineći dobra djela, odnosno dajući od svojih plodova onima kojima je potrebno. Pomoći čovjeku u potrebi istinski je svjedočanstvo kršćanske ljubavi i ne mjeri se količinom pomoći u kilogramima i metrima, nego veličinom srca i osjetljivosti. Neka dobar Bog nagradi svakog darovatelja – poručuje Goran Lukić, v. d. ravnatelj biskupijskog Caritas. (H.T.)

BISKUP U ZAGRAĐU BLAGOSLOVIO KRIŽ KOJI JE PODIGLA OBITELJ MARTINE RUKAVINA

Nijedan križ koji je osmišljen nije težak

Piše: Vesna Milković • Snimio: Dušan Mirković

Biskup dr. Antun Škvorčević blagoslovio je križ podignut u Zagrađu nedaleko mjesne crkve sv. Roka. Naizgled običan križ kao i mnogi u drugim selima u sebi krije dirljivu priču o 20-godišnjoj Martini Rukavini i njezinoj obitelji koja ga je podigla.

Martina je, sjetit će se mnogi, prije šest godina na putu do škole ispala iz autobusa i teško se ozlijedila. – Podizanjem križa željeli smo zahvaliti Bogu za Martinin život. Proteklih smo godina prošli teški križ i hvala svima, i Bogu i ljudima, koji su nam na tom putu pomogli. Križ će ujedno biti na korist i cijeloj župskoj zajednici, svim ljudima koji će se kraj njega moći pomoliti - rekao je Mija Rukavina, Martinin otac.

Teška nesreća dogodila se prvog dana listopada 2007. godine kada je Martina išla autobusom u školu u Pleternicu. Vrata autobusa su se iznenada otvorila, a ona i njezina prijateljica Katarina Mihaljević ispale su i teško se ozlijedile. Katarina je sljedećeg

dana preminula, a Martina je u teškom stanju ubrzo iz požeške bolnice prebačena u Zagreb. Neko je vrijeme bila u komi i liječnici nisu željeli davati prognoze. Kada se osvijestila, pred njom su bili teški izazovi. Ponovno je morala učiti jesti, govoriti i hodati. Nakon liječenja u bolnici slijedila je rehabilitacija u Krapinskim toplicama gdje je uspjela završiti osmi razred osnovne škole. Uporna Martina nastavila je rehabilitaciju u Zagrebu te školovanje u Centru za odgoj i obrazovanje Dubrava gdje je prošlog ljeta maturirala i postala pomoćni grafičar.

– Bilo je teško ali, evo, izdržala sam. Pomalo mogu hodati iako ne dugo jer se umorim. Uvijek mi pomogne netko od mojih u kući. Sada kod kuće dosta čitam, često sam za kompjutorom - priča Martina kojoj su kad zatreba uvijek pri ruci otac Mija, majka Snježana, braća Marko i Petar pa i stari djed Blaž i baka Kata koji žive u istom kućanstvu. Još dok je bila na liječenju i rehabilitaciji, Martina je povremeno navraćala kući pa je tako u kolovozu 2008. godine sa svojim vršnjacima od biskupa Škvorčevića primila sakrament svete potvrde. Biskup je i prije blagoslova križa navratio do obitelji Rukavina kako bi se pozdravio s Martinom. – Ti si se, vidim, dotjerala. Rekao bi narod: nagizdala se - šaljivo je primijetio biskup misleći na Martininu bijelu 'šlinganu' bluzu koju je odjenula. – Uzbudena sam, probudila sam se jutros u pet sati - dodala je smiješeći se Martina.

Zajednička molitva svaku večer

Blagoslovu križa prisustvovali su uz Zagrađane rodbina i prijatelji obitelji Rukavina iz drugih mjesta te požeškoslavonski župan Alojz Tomašević i dogradonačelnik Pleter-

nice Domagoj Katić. Prije blagoslova križa biskup Škvorčević pozdravio je prisutne, posebno obitelj Rukavinu i obitelj Mihaljević čija je kći smrtno stradala u nesreći. – U onom trenutku prije šest godina izgledalo je sve toliko mračno i toliko teško da nismo shvaćali što nam se događa. Ali radostan sam što je obitelj Rukavina shvatila kako nijedan križ nije besmislen pa ni onaj koji se dogodio u onoj nesreći s djecom koja su nastradala te da nije težak nijedan križ koji je osmišljen. Ovaj križ je znak ne nečega mučnog, besmislenoga i teškoga, nego znak nečega združenoga s Isusom Kristom i njegovim križem. Radujem se, evo, tom smislu kojega prepoznamo i zato sam došao s vama zajedno slaviti blagoslov ovoga križa i svetu misu te unijeti u Isusovu žrtvu sve naše patnje i naša trpljenja pa i ova koja su se dogodila prije šest godina - rekao je biskup Škvorčević.

Nakon blagoslova križa biskup Škvorčević u crkvi sv. Roka predvodio je misno slavlje i tom prigodom još jednom obiteljima Mihaljević i Rukavina poželio duhovnu snagu. A Martina i njena obitelj proteklih su godina pokazali da itekako imaju snage iako nije bilo lako. Još dok je Martina bila u bolnici, a oporavak neizvjestan, otac Mija i majka Snježana hodočastili su u Međugorje. Obitelj je molila i kod kuće. – Ja se najviše molim Gospi za Martinu, ali i za sve nas. Mija, Snježana i djeca svaku večer mole zajedno krunicu, ako ne cijelu, barem jednu deseticu. Samo molitva i Bog dali su nam snagu da preživimo svu tu muku proteklih godina – kazala nam je ovih dana baka Kata.

»Molim svaku večer za obitelj; oni su važniji od mene«

Martina Rukavina je, kao i ostali članovi njene obitelji, vjernica pa je prije nesreće nerijetko znala s Katarinom i drugim mladima iz sela pješačiti u Pleternicu Gospi od Suza. Na devetnicu je s roditeljima dolazila i ove godine. Ubrzo nakon blagoslova križa otišla je ponovo na rehabilitaciju, ovaj puta u Varaždinske toplice. – Jako sam zahvalna Bogu i ovdje se molim svaku večer. Zahvaljujem mu najčešće na svojoj obitelji; oni su važniji od mene, a tek onda molim za svoje zdravlje – kazala je Martina.

OBITELJ VESNE I MIJE BELLO IZ ŽUPE BUK

Međusobno razumijevanje, razgovor i molitva uvjet su za sretnu obitelj

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Vesni i Miji Belli iz Svilne, ali i njihovoj djeci, Patriciji i Ivanu, rijetko koji dan nije 'kratak' za sve ono što bi željeli napraviti. No usprkos vječitoj utrci s vremenom, od nekih se pravila ne odstupaju – nedjeljom se nikada ne radi i uvijek se pronađe koji sat za odlazak na svetu misu i molitvu u kući. – Nedjelja je za nas poseban dan; tada ništa ne radimo makar sve propalo. Naravno, nahrani se stoka, skuha ručak... Dok su djeca bila manja, redovito smo navečer svi zajedno molili, a sada su došle obveze i onda svatko moli za sebe – rekao je Mijo.

Aktivni u župi

Četrdesetpetogodišnja Vesna rodnom je iz Golobrdaca a u Svilnu je došla nakon udaje. Zaposlena je u slastičarnici u Požegi, radi u smjenama i svaki dan putuje na posao. Uz djecu i redovne kućne obveze slobodnog vremena ostaje joj malo, no ipak, ona je jedna od osnivačica KUD-a "Svilenka", aktivna je u udruzi žena, a obavlja i niz dužnosti u župi Buk. – Članica sam župskog pastoralnog vijeća, a pjevam i u zboru. Osam godina kuhala sam za naše svećenike i spremala crkvu. I sada perem crkveno ruho. Također sam i službena crkvena zvonarka iako imamo mehaničko zvono. Naime, kad su sahra-

ne, onda se mora posebno zvoniti i to činim ja, osim ako tada ne moram na posao pa me Mijo zamijeni – smješkajući se nabrajala je Vesna. – Samo mi kaže: Mijo, ja ode! I ode. Ili u crkvu, ili u KUD – nadodao je Mijo. Na pitanje kada sve to stigne obaviti, Vesna jednostavno odgovara: „Leteći! Šalim se, samo se treba znati organizirati.“

I priča 53-godišnjeg Mije je slična. Iako je u mirovini, posla ima napretek jer u staji i na dvorištu svakodnevno ga čekaju svinje, zečevi, kokoši, vrt pa i osam jutara zemlje koju valja obraditi kako bi stoka imala jelo. Tu su i župske obveze. – Član sam ekonomskog vijeća. Radimo dosta oko crkve pa sve to treba dogovoriti. Crkvu smo iznutra uredili, a sad pripremamo i vanjski dio, pomalo, kad se skupi novaca, uglavnom od milodara i donacija – ispričao je Mijo. On je, dodao je, uvijek bio vezan uz crkvu jer mu je majka bila praktična vjernica i vodila ga sa sobom u crkvu. Kao dječak bio je ministrant. – Tako je i sada, ako su roditelji vjernici, onda i djeca idu u crkvu. Imaju primjer u koga se treba ugledati iako ima i slučajeva da danas djeca, bez obzira na roditelje, ipak nerado odlaze u crkvu. Mi, srećom, našu djecu nikada nismo trebali tjerati – zadovoljno je rekao Mijo.

Bez molitve je teško

Sedamnaestogodišnji Ivan, učenik Obrtničke škole, potvrđuje očeve tvrdnje. – Kao dječak bio sam ministrant, a i sada svake nedjelje s društvom idem u crkvu, ne treba me nitko voditi – rekao je. Najstarije dijete Vesne i Mije je 25-godišnja Patricija, medicinska sestra i djelatna vojnkinja. Zaposlena je u Našicama kamo svaki dan putuje i vraća se kući u Svilnu. Želi jednog dana postati član vojnog saniteta. Malo joj je, kaže, nezgodno voziti se po 45 minuta na posao i kući, ali za sada tako mora biti. I Patricija je praktična vjernica. – Uvijek sam išla u crkvu pa i kada sam bila na specijalističkoj obuci u Gašincima. Tada je moj zapovjednik, znajući za to, predložio da vojnike koji to žele svake nedjelje vodim u obližnje selo na misu. Tako je i bilo, pješačili smo i po kiši i po snijegu dva do tri kilometra do crkve. Molim se redovito i uvijek s nekom nakanom pa sam tako svih devet dana dolazila u Pleternicu moliti Gospu od Suza za prijatelja oboljelog od karcinoma – ispričala je Patricija.

Vesna, Mijo, Patricija i Ivan sretna su obitelj a to, kažu, ne bi bili da u njoj nema mjesta za vjeru i Boga. – Svakodnevno zahvaljujem Bogu za krasnu obitelj koju imamo. Činim to molitvom i ako se, slučajno, jedan dan ne pomolim, teško mi je – rekao je Mijo. – Ljudi su se danas, nažalost, udaljili od crkve pa ima i onih koji dođu na misu radi običaja. Za sretnu obitelj potrebno je međusobno razumijevanje, puno razgovora i svakodnevna molitva - zaključila je Vesna.

Zajedno i u obiteljskoj tragediji

Vesna i Mijo imali su i sina Patrika koji je prije četiri godine tragično preminuo. Bili su to trenuci posebnog iskušenja za cijelu obitelj. – Svaki dan se pomolim za naše pokojne roditelje i za Patrika – samo kratko je rekao Mijo. Patricija priznaje kako su je tada obuzeli negativni osjećaji. – Bila sam ljuta i na Boga. Neprestano sam se pitala zašto. Razgovori sa svećenicima koji su nas tada posjećivali, pomogli su mi da prihvatim njegovu smrt i da shvatim da ćemo svi jednom biti zajedno – rekla je Patricija. Vesna se prisjetila kako su nakon tragedije ona i Mijo pošli na bračne susrete u Veliku kao i u Međugorje. – Samo vjera i molitva održali su nas i u takvim trenucima sve zajedno – zaključila je.

POLJOPRIVREDNO OBITELJSKO GOSPODARSTVO NIKICE MARIĆA IZ ALAGINACA

Na poljoprivredne proizvode gledam kao na Božji dar

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Nikica Marić, 40-godišnji poljoprivrednik iz požeškog prigradskog naselja Alaginci, ne samo da je vrijedan i uzoran poljoprivrednik, nego je i praktičan vjernik koji svoju vjeru svjedoči redovitim pohađanjem nedjeljnih i blagdanskih misnih slavlja i ostalih pobožnosti, ali i pomažući drugima kao i svojoj župnoj zajednici.

Župnik Ivica Žuljević na njega se uvijek može osloniti, pogotovo kada je u pitanju filijala Alaginci.

Uzgoj uljarica

- U obitelji nas je bilo četvero djece. Imam još tri sestre; jednu mlađu i dvije starije. Nakon završetka srednje škole odlučio sam ostati s roditeljima i nastaviti se baviti poljoprivrednom proizvodnjom. Već dva desetljeća vodim svoje obiteljsko poljoprivredno gospodarstvo uz pomoć supruge Vesne. Imamo troje djece; najstariju Klaru koja ide u treći razred Katoličke osnovne škole u Požegi te Petru i Karla koji još ne idu u školu. S nama živi i moja majka Lucija, a do svoje smrti živio je i otac - kaže Nikica.

Od svojih roditelja naslijedio je petnaestak jutara zemlje, pet krava, svinje i bikove. Svjestan da je prošlo vrijeme svaštarenja te da se treba posvetiti jednoj grani poljoprivrede kako bi se moglo opstati, odlučio se za ratarsku proizvodnju te je 2000. godine prekinuo sa stočarskom dijelom poljoprivrede. - Sada obrađujem 90 hektara poljoprivrednih površina od čega su u moje vlasništvu 22 hektara, a ostalo je u zakupu. Bilo je dosta problema sa zakupom, posebno s državnim, jer nam je država davala zakup samo na jednu godinu pa ga onda produžavala što je stvaralo određenu nesigurnost, ali i nemogućnost ulaganja u zemlju jer nikada nismo bili sigurni da li ćemo isti komad dobiti i iduće godine. Sada je ipak drugačije jer nam zakup daju na pet godina - kaže Nikica čija obitelj naj-

više sadi uljarice, odnosno soju, uljanu repicu i suncokret jer su one najisplativije, no i kukuruz i pšenicu zbog plodoreda.

Proizvodnja je kontrolirana što znači da Nikica ne smije trošiti previše sredstava za zaštitu i mineralna gnojiva. Mehanizaciju uglavnom ima svoju, a ono što nema, posuđuje od prijatelja koji se također bavi ratarskom proizvodnjom. Ono što on nema, Nikica posuđuje njemu pa si tako pomažu. Sve poslove uglavnom obavlja sam jer je danas sve mehanizirano i gotovo nema ručnog rada.

Nesređeno tržište

Iako su problemi u poljoprivredi danas vrlo veliki, Nikica ističe da se od poljoprivrede ipak može živjeti. - Najveći problem je nesređeno tržište. Cijene su poljoprivrednih proizvoda svake godine drugačije i nikad se ne zna kolike će one biti. Cijena se obično odredi kada proizvod već prodamo, ali svake godine se nađe barem jedna kultura koja nas izvuče. Nažalost, ove godine pred samu žetvu uljane repice tuča je gotovo potpuno uništila usjeve, a nastradala je i pšenica. Između ostalog i zato sijemo više kultura jer nikada se ne zna kako ćemo s kojom proći - objašnjava Nikica.

Dodaje da se nekad ipak moglo puno bolje živjeti od poljoprivredne proizvodnje.

Prije dvadesetak godina, objašnjava, moglo se s manje površina i manje rada više zaraditi nego danas. Osim rada na njivi danas je, dodaje, i puno posla oko administracije. Naime, svaki dan se mora pisati što se radilo, koliko se materijala utrošilo, gdje je ambalaža zaštitnih sredstava i slično. Samo na administraciju svaki dan potroši se jedan sat. - Danas nije lako biti poljoprivrednik jer osim što mora poznavati poljoprivrednu proizvodnju, isto tako mora poznavati rad na računalu te popunjavati kojekakve obrasce. Najmanji je problem sjesti u traktor i orati. Također, stalno moramo ići na tečajeve i edukacije - kaže Marić dodajući da bi poticaje trebalo ukinuti jer neki se samo zbog njih bave poljoprivredom.

Caritasove akcije

Umjesto poticaja, kaže, trebamo imati realnu cijenu proizvoda jer tada će se svi brinuti da proizvedu što više i što kvalitetniju robu. - Treba samo urediti tržište i problemi u poljoprivredi riješit će se. Onaj tko proizvodi mlijeko, meso ili neku drugu hranu trebao bi znati za koju cijenu radi kako bi se znao ukalkulirati u nju i odmah vidjeti je li ona isplativa ili nije. Danas je sramotno niska cijena mlijeka koju dobije proizvođač, a visoka ona koju mora platiti krajnji potrošač što nije logično - poručuje Nikica koji je odgojen u vjerskom ozračju, a na taj način zajedno sa suprugom odgaja i svoju djecu.

Ni jedna nedjelja ne može proći bez sudjelovanja na svetoj misi. -Vjera, odnosno sudjelovanje na svetoj misi, daje nam snagu da se lakše nosimo s teškoćama na koje nailazimo u životu. Budući da se bavim proizvodnjom koja ovisi o vremenu, uvijek na ono što dobijem gledam kao na Božji dar - kaže Nikica koji svake godine sudjeluje u akciji biskupijskog Caritasa „Žetva“ darujući dio svoje pšenice.

ŽUPA SV. LUKE EVANĀELISTA U NOVSKOJ

Župa bogate povijesti i duhovnog života

Piše: Višnja Mikić • Fotografije: Višnja Mikić i arhiv župe

Nova crkva izgrađena je 1755. kao filijalna kapela jazavičke župe, a od 1789. postaje župna crkva. Budući da je postala pretijesna za vjernike novoosnovane župe, proširena je 1802. godine. Umjesto ranijeg drvenog, dobila je novi zidani toranj. Konačni oblik crkva dobiva 1862. kada su dozidane dvije pokrajnje kapelice što joj je dalo novi izgled i točrt u obliku križa. Za 200-tu obljetnicu župne crkve, 1955. godine, postavljen je novi mramorni oltar i oltarna slika sv. Luke.

Pisana povijest župe

Župnik Luka Ilić Oriovčanin, povjesničar i književnik, napisao je 1872. povijest župe, a original se čuva u novljanskoj župnoj spomenici. U to vrijeme Ilić je, među ostalima, u župnom stanu više puta primio biskupa Josipa Jurja Strossmayera i književnika Mihovila Pavlinovića.

Uz bogatu povijest župa će posebno pamtili stradanja tijekom Domovinskog rata. Srpski agresor 1991. godine nije štedio sakralne objekte ni na području Novske. Razrušena je tek obnovljena kapelica sv. Križa u Starom Grabovcu, a teško oštećena kapelica sv. Josipa na novljanskom groblju. Obje su poslije rata obnovljene, a završena je i gradnja kapele sv. Mihaela arkandela u Broćicama.

Skladna cjelina

Župa danas ima dvije filijale – Broćice i Stari Grabovac. Na njezinom prostoru ima oko

1480 obitelji koje su u stalnom kontaktu s crkvom i još oko 220 obitelji u povremenom kontaktu; sveukupno oko 5 200 vjernika. Prema riječima župnika i dekana Novljanskog dekanata preč. Milana Vidakovića, kao i u većini župa, broj vjernika opada. Ove godine imali su 54 prvopričesnika i 74 krizmanika. U župi je malo domicilnog stanovništva. Najviše je doseljenika iz župa Prisoje koji u Novskoj imaju i svoj zavičajni klub, zatim iz livanjskog kraja, Sanskog Mosta, Sasine, Kraljeve Sutjeske... Međutim, župa je skladna cjelina vjernika, a župnik ističe i dobru suradnju s Gradom te svim institucijama na tom području, posebno s udrugama proisteklim iz Domovinskog rata. Desna ruka župniku u svemu je kapelan, vlč. Josip Homjak.

Post i molitva za obraćenje

Puno je aktivnosti i molitelja na području župe. Kontinuirano su aktivni članovi župnog ekonomskog i pastoralnog vijeća. Vidan je rad s djecom i mladima. Prvopričesnici, uz redoviti vjeronauk, paralelno imaju i pjevanje. Redovito se na svom vjeronauku okupljaju i krizmanici. Ministranti su aktivni na svojim sastancima. Tu su i susreti mladih. U župi djeluju tri pjevačka zbora – mali zbor, zbor mladih i župni zbor. Čitači se sastaju prvog četvrtka u mjesecu, a redovita su i euharistijska klanjanja prvog četvrtka u mjesecu prije mise, a ostale četvrtke poslije mise. Vjeroučitelj Damir Potalec vodi molitveno-meditativne susrete druge i četvrte srijede u mjesecu. Od rujna, četvrti petak u mjesecu određen je kao dan molitve, posta i pokore za obraćenje župe, uz pobožnost križnog puta i klanjanje križu.

Aktivni su i članovi Djela za duhovna zvanja, zatim liturgijska grupa, volonteri Caritas, članovi „Bisera Očeva milosrđa“. Svakog dan prije mise redovno se moli krunica i litanije; ponedjeljkom bl. Mariji od Propetog Isusa, utorkom sv. Antunu, srijedom sv. Josipu, četvrtkom Krvi Kristovoj, petkom Srcu Isusovu, subotom i nedjeljom Majci Božjoj.

Velika pomoć redovnica

U Novskoj su od 1968. godine, dakle punih 45 godina, prisutne časne sestre, članice

Najstariji pisani dokument o novljanskoj župi i prvo spominjanje imena Novska datira iz 1334. godine u popisu župa Zagrebačke biskupije. Spominje se crkva sv. Demetrija u Belini (današnja Novska), a nalazila se na mjestu sadašnje crkve sv. Luke. Sadašnja crkva podignuta je 1774. godine na ruševinama stare i prvotno je bila drvena kapelica. Novska je do 1706. pripadala župi Kraljeva Velika, a poslije je priključena župi Jazavica. Prije 224 godine postaje samostalna župa.

Družbe kćeri milosrđa čija je utemeljiteljica, danas blaženica, Marija od Propetog Isusa Petković. Kako nam je rekla s. M. Jasna Crnković, predstojnica zajednice u Novskoj, ovdje su trenutno četiri sestre i pet novakinja. Tijekom svih ovih godina sestre su „zlatne ruke“ i suradnice župe. Brinu o crkvi, sakristiji, crkvenom ruhu, cvijeću, sudjeluju u katehetskim aktivnostima. Sestra M. Jasna vodi crkveno pjevanje, a vidljiv je rad sestara s djecom i mladima putem brojnih aktivnosti i duhovne obnove. Posebno su aktivni „Biseri Očevog milosrđa“ koje vode s. M. Jelena i sestre novakinje. Riječ je o skupini djece iz župe koja, nadahnuta duhom bl. Marije Petković, promovira prije svega milosrđe. Djeca izrađuju i prodaju različite ukrasne predmete, a novac najčešće usmjeravaju u zakladu M. Petković, ali i u druge humanitarne svrhe.

ODRŽANE ORGULJAŠKE VEČERI U POŽEŠKOJ KATEDRALI

U znaku Bachove barokne tradicije

Piše: Sanja Najvirt • Snimio: Duško Mirković

Puna dva i pol stoljeća u baroknom se prostoru požeške Katedrale jednako prožimaju duhovnost i umjetnost, liturgija i glazba i to u svojim najsnažnijim odrednicama. Potvrdio je to i program ovogodišnjih Orguljaških večeri u požeškoj Katedrali.

Otvorene su 27. rujna, na 16. obljetnicu uspostave ove mjesne crkve, svečano uvodeći u proslavu još jednog vrijednog povijesnog događaja – 250. obljetnice posvete požeške katedrale sv. Terezije Avilske. Na njezinu kulturno-povijesnu ulogu nekadašnje župne crkve, ali i na njezino aktualno katedralno značenje, podsjetio je biskup dr. Antun Škvorčević, istaknuvši snažno njezine potencijale i na duhovnom, i na umjetničkom planu.

Presudna je uloga Katedraale i u oblikovanju glazbenog života grada kojemu se otvorila još daleke 1768. godine. Tad su u njoj postavljene prve orgulje, potom one druge, gotovo sto trideset godina kasnije i konačno, one najvrjednije, ovovremene, iz ugledne Eisenbarthove radionice, postavljene za desetu obljetnicu Biskupije. Otvarajući međunarodni festival 'kraljice instrumenata' biskup je podsjetio kako u njezinu prostoru tako iznova odjekuje pjesma svih onih koji su u minulu vremenu svojim glasom uzdizali hvale Bogu i svojom glazbom otvarali prostore Božje blizine postajući tako dionicima nesvakidašnjeg iskustva onostranosti na koju poziva sam Bog, a tumači ga i velika poznavateljica ljudskoga srca - sv. Terezija Avilska.

Domaće snage

Festival su otvorile domaće glazbene snage triju naraštaja - od iskusnih pjevača i solista katedralnog zbora te mladih pjevača zbora Srednje glazbene škole do onih najmlađih, no jednako važnih, iz dječjeg zbora Katoličke osnovne škole. Svi su se oni našli pred izazovima bogate hrvatske i svjetske glazbene baštine pokazujući sjajan pjevački potencijal. Pod dirigentskim vodstvom iskusne glazbene pedagoginje Ljube Šolić svojom su iskrenom, gotovo andeoskom muzikalnošću, iznenadili upravo najmlađi. Zato ne čudi oduševljeni pljesak publike koji je pratio njihove čiste i precizne izvedbe zahtjevnih skladbi Maxa Regera, gregorijanskog napjeva 'Salve Regina', Lešćanova 'Nebom glasi odjekuju' ili marijanskog napjeva Jurja Veljkovića 'Marijo, slatko ime'.

Da s pjevačkom lakoćom svladava i najteže zbarske partiture, pokazao je nagrađivani mješoviti pjevački zbor Srednje glazbene škole pod ravnanjem Branke Horvat i to u širokom povijesnom rasponu od renesansne do suvremenog doba. Posebno dojmljivo podsjetili su na bogatu nacionalnu glazbenu baštinu djelima Ivana pl. Zajca, ali i suvremenih skladatelja Tomislava Uhljika i Blaženka Juračića. Iako redovito prati liturgijska slavlja, požeški katedralni zbor pod ravnanjem Alena Kopunovića Legetina ima i bogat koncertni repertoar od kojega se zahtijev-

ni dio, poput Viernova 'Kyrie' i baroknog Monteverdijevog Confitebortibi Domine III' za peteroglasan zbor i orgulje, našao na programu otvorenja Orguljaških večeri.

Svojim raskošnim zvukovnim bojama požeška je kraljica instrumenata pravi izazov vrhunskim orguljašima pa ne čudi gostovanje ugledne domaće orguljašice Gorane Vidnjević Fabijanić. U njezinu koncertnom rasporedu Požega s razlogom ima posebno mjesto.

- Svakom orguljašu pravo je veselje svirati na ovako dobrom instrumentu. Nove katedralne orgulje uistinu su prvorazredne sa svojim vrlo lijepim i izbalansiranim registrima koji se sjajno uklapaju u ovaj barokni prostor. S tri manuala i čak 40 registara te mnoštvom jezičnjaka kadre su odgovoriti najzahtjevnijim stranicama orguljaške literature - kaže ova orguljašica potvrdivši to izvedbom peterostavačne Widorove 5. simfonije, kapitalnog djela francuskog simfonizma. Nije zaobišla ni impozantan opus velikog Bacha odabravši pompoznu Fantaziju i Fugu u g-molu koja je jedno od najvirtuoznijih orguljaških djela uopće.

Međunarodni status

Solističkim koncertom predstavio se i Krešimir Has, još jedno eminentno ime domaće orguljaštva i čest gost ove glazbene manifestacije. Međunarodno priznati majstor interpretacije barokne orguljaške tradicije svoju je fascinaciju ovim stilskim razdobljem potvrdio izborom iz Bachova opusa istančano posloženim kako bi se predstavile sve ključne odrednice njemačkog skladateljskog genija koji je na području orguljaške literature ostao nenadmašan do danas.

Njemački barokni krug bio je okosnicom još jednog od koncerata koji su obilježili ovogodišnje Orguljaške večeri i to izvedbama mladog minhenskog orguljaša Maximilliana Pöllnera koji je potvrdio međunarodno priznat status ove glazbene priredbe. Toccata, kao tipična barokna forma koja naglašava sviračevu vještinu, bila je izazovom i požeškom orguljašu Alenu Kopunoviću Legetinu. Svoj procvat doživjela je u Njemačkoj gdje je bila posebno raskošna, kitnjasta i ekstravagantna. - Improvizacijskog karaktera, virtuozna je i zahtjevna, a zasigurno svoje estetske vrhunce dobiva Bachovim skladateljskim perom čije su toccate za orgulje primjeri briljantnih, prvorazrednih improvizacijskih jednostavačnih djela na koja se nastavljaju fuge - ističe ovaj iskusni orguljaš, ujedno i umjetnički ravnatelj Orguljaških večeri koje su već po tradiciji završile vespere uoči svetkovine sv. Terezije Avilske.

DOMAGOJ POTNAR, MLADI USPJEŠNI RUKOMETAŠ IZ PLETERNICE

Molitva mi je pomogla da prijedem u najveći hrvatski rukometni klub

Piše: Ljiljana Marić

Domagoju Potnaru, 17-godišnjem rukometišu iz Pleternice, san o uspješnoj sportskoj karijeri počeo se ostvarivati ovog ljeta kada je iz požeškog rukometnog kluba prešao u najjači hrvatski rukometni klub -Croatia osiguranje Zagreb. Ljubav prema rukometu počela je još u osnovnoj školi.

U dresu reprezentacije

Počeo sam igrati nogomet, ali to je trajalo vrlo kratko i u četvrtom razredu prebacio sam se na rukomet. Na tu odluku, osim fizičke predispozicije, utjecali su i uspjesi naše reprezentacije. Rukomet mi se svidio već na prvom treningu. U osmom razredu prešao sam igrati za požeški rukometni klub zahvaljujući i svojim roditeljima koji su me svaki dan vozili na trening. U požeškom klubu ostao sam tri godine, sve do ovog ljeta kada sam prešao u Zagreb. Nije bilo lako, ali ako čovjek zna što želi i ako to voli, sve se može uskladiti - kaže Domagoj koji sada polazi treći razred Ekonomske škole, smjer komercijalist.

Prošle godine bio je pozvan u kamp hrvatske kadetske rukometne reprezentacije kao jedan od 30 najboljih rukometaša u toj kategoriji. -U početku nisam takvo nešto očekivao, ali budući da sam sve više napredovao, na čemu sam posebno zahvalan svom požeškom treneru Hrvoju Jurkoviću koji je znao dobro iskoristiti sve moje potencijale, došlo je do toga da su me pozvali. I ove godine ponovno sam bio u kampu u Zadru kao član A kadetske reprezentacije gdje sam mnogo toga naučio. Tu sam prvi puta igrao u dresu reprezentacije protiv Slovenije. Bio je to poseban, sjajan i nevje-

rojatan osjećaj. Jako sam zadovoljan što sam bio dio toga. Zahvalan sam stoga svima koji su mi to omogućili - kaže Domagoj koji posebno prati igru Igora Vorija jer igra na poziciji pivota kao i on.

Nada hrvatskog rukometa

Trener Hrvoje Jurković ističe da je u tri godine treniranja u Požegi Domagoj jako napredovao i taktički, i tehnički pa je čak zagrao i za seniorsku ekipu koja igra u II. ligi Sjever kao njihov najmlađi član. - Za njega su već godinu dana bili zainteresirani i Osijek, i Nexe, a na kraju se zainteresirao i zagrebački klub. Osim što je dobar na mjestu pivota, on je i odličan obrambeni igrač; vrlo je pokretljiv i, što je najvažnije, ima puno potencijala za napredak uz dobar rad. To je ono što se sviđjelo svima onima koji su bili zainteresirani za njega. Vjerujem da je pred njim uspješna karijera i da je on budućnost hrvatskog rukometa. Uz kvalitetan rad i ukoliko ne bude ozljeda, Domagoj će, vjerujem, biti još jedan veliki hrvatski rukometaš nakon Marka Kopljara. S obzirom da Domagoj osim talenta ima i radne navike te da je uporan i marljiv, vjerujem da će i uspjeti - ističe Jurković.

Prijelaskom u Zagreb Domagoj je postao stalan član kadetske ekipe Croatia osiguranja koja igra u prvoj ligi te seniorske druge ekipe koja igra u II. ligi Zapad. Nada se da će biti pozvan i u kadetsku hrvatsku reprezentaciju na čijem je okupljanju nedavno opet bio. - Naporno je igrati jednu i drugu ligu jer tijekom vikenda minimalno igramo dvije, a svaki drugi vikend i tri utakmice. Međutim, to sam želio i ne žalim jer to mi je bio i cilj. Ovakva prilika ne pruža se svaki dan. Želja mi je i cilj pridružiti se prvoj seniorskoj ekipi Croatia osiguranja i završiti školu. Sve to prepuštam u Božje ruke - kaže Domagoj kojem u Zagrebu najviše nedostaje priroda, čisti zrak, požeška Frama...

Najzaslužniji je Gospodin

Osim s rukometnim klubom zadovoljan je i sa školom te smještajem u Učeničkom domu Športske gimnazije. Uz sve svoje obveze Domagoj je redovit na misnim slavljinama. Ako zna da zbog utakmice ne može biti na misi u nedjelju, svakako je obavi tijekom tjedna. Dok je bio u svojoj župi, pjevao je u zboru mladih te bio član požeške Frame. Sada kada stigne, odlazi na susret zagrebačke Frame te misna

slavlja i susrete koje vodi poznati studentski kapelan don Damir Stojić. - U Frami sam stekao divne prijatelje i ti susreti su za mene bili nešto fenomenalno. U Zagrebu me posebno oduševljavaju propovijedi don Damira Stojića. Žao mi je što zbog treninga ne mogu biti na svim duhovnim događanjima što se mladima nude - kaže Domagoj koji vjeru smatra najvažnijim dijelom svoga života.

- Da nije bilo vjere, ja sada ne bih bio u rukometnom klubu u Zagrebu. Naime, nerealno je bilo očekivati da iz tako male sredine kao što je Požega i s toliko malo godina odem u najjači rukometni klub. Ali moj trud i rad te molitva pomogli su ostvarenju te želje. Cijelu proteklu godinu za to sam se molio. Za taj prijelazak najzaslužniji je Gospodin - poručuje Domagoj koji se kao framaš posebno moli sv. Franji i sv. Judi Tadeju koji mu je, kaže, udijelio puno milosti.

Na njega su posebno ponosni njegovi roditelji Brankica i Slavko Potnar, dvije starije sestre od kojih je jedna krenula redovničkim putem i dva starija brata.

U korak s liturgijskim vremenom

LITURGIJSKA GODINA C

TRIDESET I DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

Piše: Zlatko Papac

Knjiga o Makabejcima čudesna je knjiga Staroga zavjeta. Trebalo bi je često čitati da bismo učili biti na visinama svoga ljudskog i kršćanskog dostojanstva. U njoj se opisuje kako su u teškim vremenima Božji ljudi ostajali na visinama časti, ponosa i dostojanstva. Današnji se odlomak ne da čitati bez suza i čuđenja. Opisuje majku-vjernicu koja prisustvuje mučeničkoj smrti svojih sinova što ih je odgojila po načelima vjere. Bijaše to doista majka-junakinja koja za svu ljudsku povijest ostaje spomenik vjerničke i majčinske ljubavi. Kada bi ovu Knjigu danas čitale majke i njihove kćeri, a s njima očevi i braća, prijatelji i susjedi, možda bi tada i život ljudi oko nas bio drukčiji. Učimo jedni druge - i jedni od drugih - pa ćemo tako biti graditelji novoga svijeta u nama i oko nas.

Slijedi odlomak Poslanice Solunjanima. Čitajte ovo lagano, vjerujući svakoj riječi. U liturgiji to i čitamo, ali često naše misli ne

slijede sveti tekst. Kad bismo s vjerom slušali i nastojali usvojiti poruku, život bi nam bio drukčiji. A to i jest cilj poruke. Riječ nam treba postati i biti voditeljicom kroz život - sve do nebeskih vrata. Pavao traži da molimo i za navjestitelje riječi. To uvijek iznova zaboravljamo pa stoga riječ i ostaje nečujna i nečuvana.

Evandeoski odlomak govori o uskrsnuću. U tu tajnu naše vjere mnogi nisu vjerovali u prijašnjim vremenima, a mnogi ne vjeruju ni danas. Da nisam i ja među njima?! Uza sve to, premda mnogi ne vjeruju, stići će sudnji dan i prije njega uskrsnuće mrtvih. Molimo dan i noć za pravu vjeru. Molimo da živimo i umremo kao vjernici. Molimo i za svoje ukućane, susjede i suvremenike. Budemo li molili, tada ćemo i živjeti kao što molimo. Neka nam dobri Bog po Isusu Kristu bude učiteljem prave i dobre molitve! ■

TRIDESET I TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

Kratki odlomak proroka Malahije uči nas i svjedoči nam da dolazi Dan. Taj dan pisan je velikim slovom jer je posljednji dan povijesti i sudnji dan čitavom čovječanstvu. Svi smo na putu u susret tome danu! Svi ćemo, htjeli ili ne htjeli, stići u taj dan. Veliko je pitanje koje se rješava ne tada, nego sada dok živimo. Sada trebamo biti dobri i sveti. Sada se trebamo moliti i živjeti kao djeca Božja koja sada hodočaste u svoju budućnost. Sada trebamo učiti jedni druge i jedni s drugima ići hodočasnički u najveći i konačni dan povijesti svijeta, dan sveopćeg suda čitavom čovječanstvu. Zastani svakog dana i pitaj se hoćeš li toga dana biti Isusu s desne ili s lijeve strane, među spašenima ili odbačenima?

U odlomku Poslanice Solunjanima Pavao svojim vjernicima, a onda i vjernicima do Sudnjega dana, stavlja sebe i svoje učenike za uzor i putokaz. Znamo li mi slijediti te divne uzore? Znamo li nekome biti

uzorom? Znamo li od svetaca koje volimo i kojima se molimo učiti živjeti sveto? Jesmo li ikome učitelji? To nam je i dužnost, i zadaća! To je kršćaninov posao.

Evandeoska je pouka uzbudljiva i suvremena u svakom vremenu i tijekom čitave povijesti. Isus je sa svojim učenicima na Malslinskoj gori odakle se oku pruža divan pogled na hram koji bijaše ponos i sadržaj hebrejske povijesti. Hebreji su svoju sudbinu kao i sudbinu svijeta vezivali uz taj hram. A sada, sretni i radosni što je s njima sam Isus pokazuju mu svoju svetinju uz koju vezuju sebe i svoju povijest. A Isus? Kao atomska bomba na njihove misli i na svetinju: Ni kamen na kamenu neće ostati nerazvaljen. Prevedeno - naše tijelo, uz koje vezujemo toliko toga, bit će samo šaka zemlje. Mislimo li mi na to? Sutra nas neće više biti na zemlji niti u povijesti. ■

ISUS KRIST – KRALJ SVEGA STVORENJA

Čitajte lagano ovaj odlomak knjige o Samuelu! Sastadoše se sva plemena izraelska da Davida učine kraljem. Samo se sjetite Hrvatske povijesti kad Hrvati zakraljiše Tomislava, Zvonimira, Trpimira, Petra Svačića. Bila je to svenarodna svečanost i ponos slično kao kad su Izraelci izabrali Davida za kralja. Kojeg li ponosa i kakve budućnosti! Kolikog li čara i osjećaja! Bijaše to vrijeme i čas svenarodnog slavlja i oduševljenja! Bijaše i sigurnost da imaju povijest i ime koje ostaje za vremena duga.

Pročitajte jednom ovu Pavlovu molitvu kao molitvu vas i vaših obitelji. Zar nismo

svi mi i sve naše obitelji izabrani da uđemo u baštinu svetih u svjetlosti? Mi još uvijek, premda naša kršćanska povijest traje od stoljeća sedmog, mislimo da svetost pripada nekoj privilegiranoj eliti. Zaboravljamo da je svetost naša baština i imanjanje od krštenja. Prošetajte Hrvatskom pa pitajte Hrvaticu i Hrvate vjeruju li oni u svoju svetost, vjeruju li u svetost svojih susjeda i suvremenika. Vidjet ćete kako će se iznenaditi. Kao da im govorite o nečem što nije ni za njih, ni za njihovu rodbinu, a još manje za susjede i suvremenike. Iako smo kršćani od stoljeća sedmog, svetost nam je još uvi-

jek zemlja daleka i slabo poznata. Trebalo bi je otkrivati.

Evandjelje nas vodi na Kalvariju u naj-sudbonosnijem času svekolike povijesti. Na križu je raspet naš Spasitelj i Bog, a pod križem su ljudi koji mu se izruguju. Tko ne bi pomislio na tolike psovače u Hrvatskoj koji, umjesto da Boga hvale ili barem šute, Boga psuju. Hrvati su kršćani od stoljeća sedmoga, a po govoru bi se reklo da su o kršćanstvu jedva što čuli. Ne bi li trebalo pasti na koljena pa moliti za svakoga i za cijeli narod hrvatski? ■

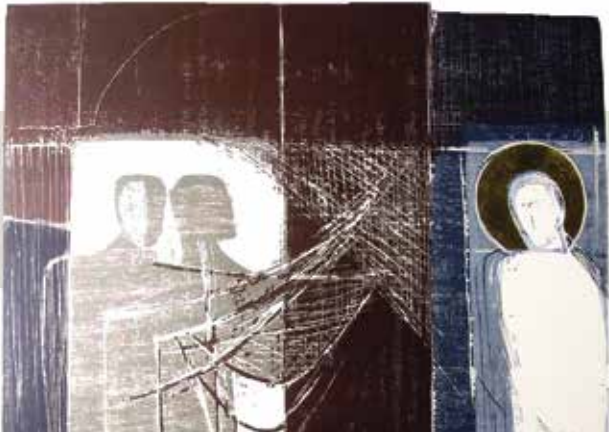
LITURGIJSKA GODINA A

PRVA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Počinje nova crkvena godina - prva stepenica prema najdražem blagdanu godine, prema Božiću. Otvara se Izaijinim viđenjem Izraelove budućnosti. Za nas je novozavjetnik ovo vele vijest o božićnom događaju koji je promijenio i nadahnua nove misli svakom čovjeku, a nadasve kršćaninu. Bog je ušao u rodbinstvo s nama ljudima! Nas je pozvao i poučio da budemo božićnim ljudima. I kao što je On ušao u našu povijest, tako je otvorio pred nama vrata kroz koja i mi ulazimo u životnu povezanost s Bogom samim. Jesmo li na pravome putu?

Pavlovu budnicu treba čitati lagano i sabrano. Kao kad mati jutrom budi svoje čedo da se prene i u školu krene, tako liturgija budi nas da učimo blagdanovati. Slaveći blagdane sada i ovdje, dok još živimo, učimo prve stranice svoje buduće i nebeske stvarnosti. Spremajući se za ovogodišnji Božić ne zaboravimo se spremati i za Božić u nebeskom svijetu.

Evangelje nam jednostavno svjedoči i kazuje kako su vrijeme i povijest prolazne činjenice. Zar nismo svi mi od kolijevke do groba hodočasnici - prolaznici zemljom i poviješću - u nebesku domovinu? Cilj je našega životnog puta stići kući u nebo i nebeski svijet. Koliki žive, a da uopće ne misle na svoju budućnost? Da nismo i mi među njima? Liturgija nas budi i podsjeća da ne mislimo samo na zemlju i njenu povijest. Ovdje smo samo hodočasnici i nemamo trajnog boravišta pod suncem. Naša je prava domovina s onu stranu vremena! ■

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Opet smo u Izaijinu tekstu kojim slika pustinjski kraj. Zašto? Pustinja je bez života. Bez sadržaja. Bez ičega što nešto vrijedi i znači. Izaija stoga vapi i moli da i pustinja procvjeta, a to je poziv tebi i meni. Ako smo do sada bili bez molitve, bez vjerničkog življenja, bez čara i ponosa, daleko od svega što je ljudsko i Božje, sad je vrijeme i čas da se prenemo i probudimo. Božić se ne može slaviti bez srca i duše. Božića nema bez molitve i svetog življenja. Kao što svoje vrtove u sušnim vremenima zalijevamo, tako treba i svoje biće natapati milostima i svetošću, molitvom i sakramentima. Treba se ispovjediti, treba mijenjati životni put i način življenja. Čitajte Izaijin odlomak, mislite i plačite.

Pavao nas vodi u sam čas smrti kad će se pokazati, tko smo i kako smo živjeli. Stoga nas i poziva da se strpimo, da ne okrivljujemo i ne osuđujemo jedni druge. Čas smrti svakome će zorno pokazati kakav je i kako je živio. Koliki će se tada iznenaditi kad se sretnu sa svojom propašću. Koliki će utonuti u vječnu smrt jer o životu nikada nisu ni mislili, a još manje su se za život spremali. Jao, da nisam i ja u tome društvu?

Evangelje nas vodu u tamnicu u kojoj je Ivan Krstitelj čekao smrt. A prije smrti je želio čuti i znati je li zemlji i čovječanstvu stigao Spasitelj. Čuo je on o Isusu pa šalje svoje učenike da ga pitaju je li On taj kojega očekujemo. I stigli su k Isusu i pitali ga. On im slikovito kazuje smisao i cilj svoga života. Čitajte ovo - On je i naš Spasitelj. A jesmo li mi željni njegova spasenja? Ako to ne želimo i ako u tom pravcu ne živimo, ostadosmo bez spasenja. ■

DRUGA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Čudesnog li i divnog Izaijina teksta o klanjanju mladice iz panja Jišajeva. Izaija nas vodi u Izraelovu povijest koja će prokljati svijetu Spasiteljem. Usporedite jednom - stari Izrael bijaše zemlja u kojoj će niknuti spasenje; novi Izrael-Crkva nova je zemlja u kojoj je Spasitelj prisutan. U ovoj novoj zemlji Spasitelj je budućnost neba na zemlji i zajedništvo Boga s ljudima. Što starom Izraelu bijaše obećano, nama je to sadašnjost i stvarnost. Vjerujemo li mi u svoju čudesnu stvarnost? S nama je i među nama Spasitelj svijeta!

Pavao nas uči čitati Pismo. Pisano je nama da čitamo. Pitajte se čitate li Sveto pismo? Učite li evanđeoske odlomke naizust? Čitate li evangelje s djecom? S čitavom obitelji? Znadete li koji odlomak napamet? Ne zaboravljajte - tko ne zna Pisma, ne zna ni Krista! Tko ne čita Pismo, ostaje s onu stranu. A smije li se i može li se slaviti Božić bez Krista? Kakav je to Božić u kome nema Krista ni njegove Riječi?

Evanđeoski glas Ivana Krstitelja snažno nas upozorava na blizinu Isusova Dolaska. Riječ Dolazak pisana je velikim slovom. To znači trenutak smrti. To je sudbonosni Dolazak i finale čovjekova života. Mislimo li

na to da bi nam Isus trebao doći kao Spasitelj? Kolikima će doći kao Sudac? Jao, da nisam i ja među njima? Božićni dan i blagdan želi nas probuditi, pozvati i upozoriti da i sami nešto učinimo kako bi nam došao ne kao Sudac, nego kao Spasitelj. ■

ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA

Evo nas u predvečerju Božića. Sveti nas tekstovi zovu i pozivaju na blagdanovanje. Čitajte Izaijin odlomak. Pred nas dovodi izraeskog kralja Ahaza. Njemu Gospodin progovara da traži od Boga znak. A Ahaz odbacuje ponudu. On neće tražiti ni iskušavati Gospodina. Baš onako kako to i mi često činimo. A Gospodin će mu: Premda nećeš tražiti, ipak će ti se dati znak. Koje li sigurnosti meni i tebi! Bog je dugotrpiljiv, čeka da se okrenemo k njemu. Jesmo li na pravome putu ili lutamo bespućima? Ne zaboravljajmo da naš život na zemlji i u vremenu nije ništa drugo nego hodočašće kući, u nebeski dom. Svi se trebamo naći u nebu i u nebeskome svijetu. Koliki smo kao i Ahaz! Ostavljamo ponudu uzdajući se u svoju pamet ili u svoje bogatstvo.

Slijedi najdivniji opis kršćaninova življenja kao preludij u božićno ozračje, vrijeme i sadržaj. Ovo bismo morali čitati ne jedanput, nego stotinu puta. Možda bismo tada počeli misliti i doživljavati čar Božića i sve božićne povijesti. Pisano je zato da bude i čitano, i življeno.

Evangelje je navještaj Božića najprije svetom Josipu, a odmah zatim meni i tebi - svim ljudima. Kao što je Marija bila poučena i obaviještena o sebi i svojoj ulozi u povijesti svijeta, tako je i Josip bio poučen o

Biskup krstio djecu iz brojnih obitelji

Krštenje Dore Valčić u Starom Petrovom Selu

U nedjelju 15. rujna biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu i krstio Doru, šesto dijete u obitelji Mirka i Ljubice Valčić. Biskupa je na početku slavlja pozdravio župnik preč. Antun Prpić. Biskup je u uvodnoj riječi izrazio radost što može biti s vjernicima u Starom Petrovom Selu u dragoj prigodi krštenja šestog djeteta obitelji Valčić. Roditeljima je čestitao za opredjeljenje kojim su prihvatili šesto dijete i posvjedočili kako se isplati žrtva ljubavi, ulaganje samih sebe u život jednog novog ljudskog bića te im zahvalio za to svjedočenje.

– Prihvatiti ljubav i žrtvu; to je Isusov križ kojim se stiže k pobjedi uskrsnuća. Prihvatiti križ u braku i obitelji kroz opredjeljenje za brojnu djecu; to je križ na kojem se postiže ispunjenje i smisao. Usuditi se s Bogom žrtvovati i ljubiti; to je tvrd, ali siguran put koji ne vodi u prazninu - istaknuo je biskup zahvalivši supruzima Valčić što su pošli putem ljubavi i križa te se svrstali među dragocjene hrvatske ljude koji doprinose smislu našeg zajedničkog postojanja.

Na svršetku svete mise zahvalio je župniku Prpiću i svima koji s njime surađuju na izgradnji župnog zajedništva. Nakon toga susreo se s obitelji Valčić, porazgovarao s njezinim o problemima koji prate njihov život, napose o posljedicama očeva gubitka radnog mjesta te djeci uručio darove, a roditeljima novčanu pomoć.

U Krapju kršteno sedmo dijete obitelji Matoš

U župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Krapju biskup Antun Škvorčević predvodio je u nedjelju 6. listopada euharistijsko slavlje i krstio Petru, sedmo dijete u obitelji Nenada i Ksenije Matoš. Biskup je u uvodnoj riječi podsjetio na prijetnju savskih voda poplavom koja je vladala u Krapju u vrijeme njegova posljednjeg posjeta župi povodom krštenja djece iz dviju brojnih obitelji. Izrazio je radost što je nakon kratkog vremena zbog iste prigode ponovno u Krapju te što njihova malobrojna župa ima nekoliko mladih obitelji koje se ne boje djece, a među kojima je i obitelj Matoš koja danas krsti svoje sedmo dijete. Čestitao je supružnicima na novom daru života i istaknuo da je budućnost Hrvatske ponajprije u takvim hrabrim obiteljima, otvorenima životu.

U homiliji biskup je spomenuo kako danas u Hrvatskoj postoji gotovo suglasnost o tome da nam nije dobro radi sve težeg gospodarskog stanja i osiromašenja što uvećava patnje uzrokovane našom ograničenošću, prolaznošću i smrtnošću. Podsjetio je biskup da se Božji naum o čovjeku u punini ostvario u Isusovoj ljubavi na križu u kojoj je pobijeđena patnja i smrt te pozvao nazočne da u godini vjere konkretnim djelima posvjedoče prorokovu riječ da pravednik živi od vjere kao što je to učinila i obitelj Matoš prihvaćajući sedmo dijete. Temeljem nedjeljnog evanđelja u kojem učenici mole Isusa da im umnoži vjeru, biskup je rekao nazočnima da ispituju kakvu sliku svijeta i života nastoje ostvarivati: „Ako vjerujemo vlastitoj maloj slici o nama i životu, nećemo stići daleko. Ona nije odgovor na naše težnje za puninom, za vječnošću. Kad vjerujemo Bogu, na pravom smo obzoru, pronalazimo svjetlo istine o našem postojanju, sadašnjosti i vječnosti.“

Nakon svete mise biskup se u župnom domu susreo s obitelji Matoš, porazgovarao s njezinim članovima te djeci uručio darove, a roditeljima novčani prilog.

Krštenje desetog djeteta obitelji Mišić u Požegi

U župnoj crkvi sv. Leopolda Mandića u Požegi biskup Antun Škvorčević predvodio je u nedjelju 13. listopada euharistijsko slavlje i krstio Miju, desetog dijete u obitelji Nedjeljka i Mihaele Mišić. Na početku je župnik Jozo Jurić pozdravio biskupa i izrazio radost zbog njegova dolaska u župu. U uvodnoj riječi biskup je naglasio značenje svakog svoga susreta s vjernicima zbog bogatstva vjere koje oni nose u srcima, a napose prigodom krštenja brojne djece u obitelji kada se susreće sa snagom roditeljske žrtve i ljubavi, ključnoj za budućnost Hrvatske. U tom duhu uputio je poseban pozdrav, zahvalnost i čestitku obitelji Mišić.

Među ostalim, biskup je podsjetio kako nas sebičnost želi ograničiti da postanemo ljudi koji, poput gubavaca iz evanđelja, žele samo nešto primiti zbog čega postajemo vlastitim zarobljenicima. Rekao je da je Bog biće davanja te da samo onaj čovjek koji poput njega nastoji živjeti sebedarje, prima najviše. Istaknuo je primjer obitelji Mišić, koja se usred prevladavajućeg nastojanja najvećeg broja hrvatskih ljudi da samo nešto traže i primaju, usudila darovati žrtvom i ljubavlju svome desetom djetetu čime je postala velika na Božji način. Zaključio je da su oni muškarci i žene, koji se odvaže u braku živjeti uzajamno darivanje i zajedničko darivanje djeci, uronjeni u dinamizam ljubavi po kojem pobjeđuje život i čovjekovo dostojanstvo. Potaknuo je nazočne da poštuju takve obitelji, budu im na pomoć te budu promicatelji civilizacije ljubavi u Hrvatskoj.

Na kraju svete mise biskup je čestitao obitelji Mišić na krsno preporođenom djetetu te potaknuo nazočne da i oni čestitaju na otvorenosti životu po kojoj Hrvatska ima svoju budućnost.

PAVLE PRIMORAC O GODINI VJERE

Vjernik treba donositi plodove ljubavi, mira, dobrote i spasenja

Godina vjere koja je pri kraju i koju će Crkva svečano zaključiti na posljednju nedjelju u liturgijskoj godini – nedjelju Krista Kralja, svakome je kršćaninu osobno, vjerujem, donijela mnogo Božje milosti i unutarnjih spoznaja. Kada govorimo o vjeri, bitno je da uvijek imamo u srcu utkanu važnu činjenicu da vjera nije samo razumski pristanak na vjerske istine ili na činjenicu da Bog postoji.

Biblija nas uči da je vjera nešto dublje i snažnije. Vjera je trenutak i događaj u kojem čovjek kršćanin čitav svoj život predaje Bogu; na temelju te predanosti Bog ga iznutra prosvjetljuje i daje mu snagu živjeti svakodnevni ovozemaljski život. Ali kada govorimo o vjeri, to nije sve. Konačni i temeljni cilj naše vjere jest spasenje.

Predanje Bogu

Nužno je i potrebno da svoja srca i svoje duše usmjerimo prema nebeskoj slavi koju nam je obećao Isus ako mu ostanemo vjerni, ako ostanemo uz njega i ne zatajimo ga u svojem kršćanskom životu. Što znači živjeti vjeru i tko ju je pozvan živjeti? Upravo na kraju Godine vjere o tome trebamo razmišljati. Tim završetkom ne smijemo stati na putu naših duhovnih napora, nego ih trebamo još više intenzivirati.

Živjeti vjeru znači predati se Bogu. Kada čovjek izvrši taj čin, on se otvara djelovanju Kristove evanđeoske ljubavi i tada Krist na temelju svojega Duha u tom istom čovjeku ocrtava svoj lik ljubavi. Čovjek u trenutku predanosti svojega života Kristu postaje novi čovjek, novo stvorenje, postaje opravdan, prelazi iz stanja grijeha u stanje milosti i ljubavi. Tko je pozvan živjeti vjeru? Pozvani su je živjeti svi kršćani, svi članovi Crkve.

Rasti u ljubavi

Moramo znati da vjeru nisu pozvani i obvezni živjeti samo svećenici i redovnici. Ostvarivati krsna obećanja pozvani su svi vjernici. Svatko je od nas pozvan izvršavati dužnosti svojega vlastitoga staleža u duhu vjere. Ako želimo dublje upoznati Isusa Krista i otkriti planove koje on ima s nama, nužno je „posegnuti“ za onim sredstvima spasenja koja nam nudi Crkva, a Crkva ima Isusov nalog – propovijedati evanđelje spasenja. Tu je, prije svega, vrlo važan sakramentalni život. Kršćanin svojim redovitim primanjem sakramenata, osobito redovitim ispovijedi i pohađanjem sv. mise, raste u ljubavi prema Kristu i milosrđu prema

drugim ljudima. Također je važno redovito čitanje Biblije i svakodnevna molitva. Hraniti dušu Božjom riječju znači dublje upoznavati Božju ljubav i njegov naum spasenja za čovječanstvo. Svakodnevna molitva može biti raznovrsna.

Postoje razni načini i oblici molitve, tako da svaki kršćanin može za sebe pronaći put kako će moliti. To mogu biti spontane molitve, razne pobožnosti od kojih se posebno izdvaja molitva sv. krunice kao snažna i djelotvorna molitva. Ne smijemo dopustiti da naša vjera ostane samo na riječima. Važno je ne samo slušati, nego i životom ostvarivati ono što molitva od nas traži. A Bog u molitvi od nas traži djela ljubavi.

Ljubimo li bližnjega?

Moramo, koliko god je moguće, biti na raspolaganju duhovnim i materijalnim potrebama našega bližnjega. Tek tada ćemo u pravom smislu riječi donijeti istinske plodove ljubavi, mira, dobrote i spasenja. Godina vjere bila nam je izvršna prilika da sebe sami, u dubini svoje savjesti i duše, preispitamo koliko uistinu pripadamo Bogu i Njegovoj ljubavi, koliko uistinu ljubimo svojega bližnjega.

Razmatranje života Isusa Krista u svjetlu vjere trebalo bi u nama buditi želju da ga iz dana u dan nasljeđujemo na putu ljubavi, žrtve, predanosti, poniznosti i dobrote što je više moguće. Bilo bi jako dobro kada bismo donijeli odluku da ćemo, unatoč činjenici da će godina vjere biti zaključena, nastojati i dalje čitavim svojim srcem ići prema nasljedovanju Isusa Krista i da ćemo se nadahnjivati njegovom osobom, njegovim djelima spasenja. To je vjera. To je pouzdanje. Samo jednostavno, maleno i prijemljivo srce može biti otvoreno za dar vjere. Apostoli su molili Isusa da im umnoži vjeru. Isus je to učinio. Mi smo učenici Isusovi koji žive u trećem tisućljeću. Isusova poruka i danas je aktualna, primamljiva, provokativna i duboka. I tako će biti do konca svijeta.

Zato, neka nam ova Godina vjere koja je iza nas bude snažna u smislu prima-

nja milosti i svetosti te nam pomogne da izvršimo temeljnu promjenu svojega vlastitog života – iz grijeha u milost, prema konačnom cilju vjere, a to je spasenje duša.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Romana Thür • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Jedini nakit bila joj je krunica u ruci

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Puno radi i moli te pij kozje mlijeko - jedinstven je recept za dugovječni život Ane Vrban rođene 29. rujna 1913. na Velebitu, u zaseoku Dragnuša.

Baka Ana stoti rođendan proslavila je u okruženju obitelji, rodbine i prijatelja, i bez štapa, i bez naočala. – Vodili smo je kod okulista i on je isprobavao različite dioptrije, ali tek kad joj je stavio obično staklo, baka je rekla da dobro vidi – kaže Marko, njezin 71-godišnji sin s kojim baka živi od 1971. godine u Novim Mihaljevcima pored Požege gdje su doselili. U obitelji živi i snaha Marija te bakina unuka Željka Skorup sa svojom obitelji.

– Udala sam se za Matu 1940. godine, ali nakon tri godine braka u kojem nam se rodila kćer i sin muža su odveli partizani i nikada se više nije vratio. Već sam 70 godina udovica; morala sam raditi i muške i ženske poslove, a najteži mi je posao bila košnja u čemu sam bila bolja i od mnogih muških. Nije bilo lako ni kosu kovati i oštriti. Djecu sam othranila tkajući na tkalačkom stanu – priča baka koja je najveći dio života provela u teškom siromaštvu, ali s velikim pouzdanjem u Božju ljubav i dobrotu. Iako je nepismena, baku, pričaju članovi njene obitelji, nitko nije mogao prevariti.

Nikada nije nosila nikakvog nakita, ali zato je krunica uvijek u ruci, a s njome se i danas najčešće i najradije druži. Moli za sina i kćer, njihove obite-

lji, četvero unuka i sedam praunuka. – Baka je bila posebno vješta u namještanju polomljenih kostiju. Kada bi namjestila ruku, od domaćeg platna i bjelanjka napravila bi gips. Liječila je i druge bolesti, a i životinje. Kada je njen unuk Željko imao problema sa zglobovima, dala mu je svoju dijagnozu, a to isto poslije mu je potvrdio i liječnik – priča unuka Željka, po struci medicinska sestra koja vjeruje da je u odabiru zvanja presudio bakin gen.

Baka je s posebnim veseljem dočekala 1991. godinu i dolazak demokracije. – To joj je posebno bilo

drago zbog toga što smo konačno mogli slobodno ići u crkvu. Rekla je: »Dico, nema više onoga da ne smijete ići u crkvu«. Baka nam je uvijek govorila da moramo vjerovati u Boga, ići u crkvu i da nam to bude najvažnije. Svima nam je bila poticaj i uzor – objašnjava unuka Željka koja je cijeli svoj život odrasla uz baku, a s kojom je nastavila živjeti i nakon udaje. Baki je posebno drago što Željčina kćer, a njezina praunuka Anamaria polazi Katoličku osnovnu školu.

Svestrana Udruga „Hrvatski sokol“ Nova Kapela – Batrina

Posebnost im je trčanje hodočasničkog ultramaratona

Piše: Višnja Mikić

Udruga za sportsku rekreaciju „Hrvatski sokol“ Nova Kapela – Batrina, osnovana je u lipnju 2011. godine, postala je posebno poznata po organiziranju hodočasničkog ultramaratona na relaciji od Nove Kapele do Voćina. Trči se 21. kolovoza, kada je i tradicionalno hodočašće vjernika Katedralnog, Posavskog i Zapadno-slavonskog arhidakonata Požeške biskupije u svetište Majci od Utočišta. Polazak je obično u 6 sati ujutro ispred novokapelačke župne crkve Blažene Djevice Marije. Ondje ih je po prvi puta prošle godine molitvom ispratio župnik Đuro Cvitić, a ove godine novi novokapelački župnik Goran Mitrović.

– Naše žene i djeca svake godine sudjeluju u pješačkom hodočašću do Voćina i hodaju dva dana. Taj napor starih i mladih te ta žrtva pješačenja ponukali su me na razmišljanje i ideju zašto ne bismo i mi, članovi Udruge, pretrčali tu dionicu od 72 km, od Nove Kapele do Voćina. Svi smo vjernici, svi smo Marijini štovatelji. I naša novokapelačka župa pod Marijinim je plaštom i zaštitom. Kolege su ideju odmah prihvatili. Koliko znam, ovo je jedini hodočasnički ultramaraton u ovom dijelu Lijepe naše. Poznato mi je da se trči još maraton do Marije Bistrice – kaže Zdravko Vidović, predsjednik Udruge „Hrvatski sokol“ Nova Kapela – Batrina.

Dodao je da je teško moliti dok se trči, ali zato se pomole na usputnim stanicama, a do Voćina je jedna od njih i požeška Katedrala. Inače se redovito na cilj, kad „uhvate“ zraka, mole Gospi na svoje nakane. Kaže predsjednik i kako je lijepo upoznati hrvatske krajeve kroz koje trče pa zahvaljuju Stvoritelju svega za prelijepu Lijepu našu. Rado utrka prate obljetnice iz Domovinskog rata i mole za hrabre hrvatske branitelje koji su živote darovali domovini. Spremno sudjeluju na humanitarnim maratonima i gdje god mogu pomoći i podržati neku vrijednu aktivnost, rado sudjeluju. Vrlo uspješno surađuju s Udrugom za brdsko-planinsko hodanje i trčanje „Brace“ iz Slavenskog Broda s kojima često sudjeluju na maratonima.

Trčali su i od Franjevačkog samostana u Slavanskom Brodu do župe Žeravac u Bosni i Hercegovini, a prošle godine uoči Velike Gospe do Koraća, također u Bosni i Hercegovini a sudjelovali su i na drugim maratonima. Do Voćina je ove godine trčala i jedna djevojka -Ivana Grško sa svojim mladićem Krešimirovom Šimićem. Kako smo čuli, na godinu planiraju sklopiti kršćanski brak pa im je ovaj ultramaraton zapravo „trčešašće“ za Božji blagoslov i Marijinu zaštitu u zajedničkom životu.